

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسؤلین:

آریستووولوس د. خریسیدیس

اداره خانی:

فقطه بخشبه بازاری صانعیلر خانه ۱۶

ΑΒΟΛΑ

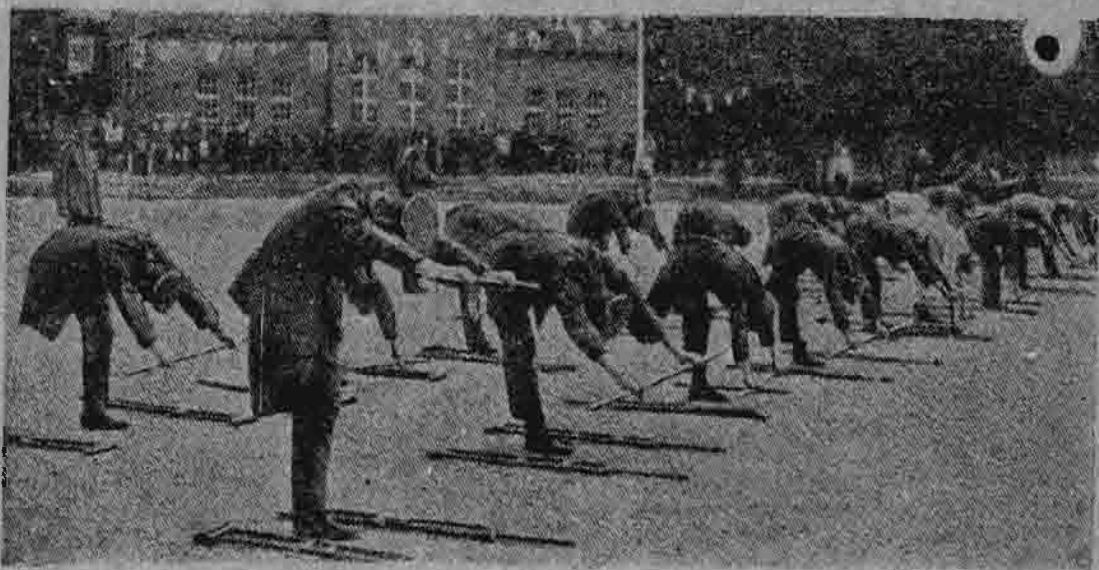
Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ἡ πόλις Τέρνοβιτς.
Ἐμπροσθεν ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς.

Γυμναστικαὶ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις ὑπὸ ἀναπήρων.

Τὸ πεδίου τῶν μαχῶν ἐν Φλάνδρᾳ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΕΙ ΥΠΟΜΙΜΗΣΚΕΙΝ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπὴν ἀναφέρει τὸ ὑπέροχον τοῦτο :

— Διὸ οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων, καίπερ εἰδότες καὶ ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

Νομίζει τις, ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἔρχεται ὡς συμπλήρωμα τέλειον τῆς προηγηθείσης ἀποστολικῆς περικοπῆς τῆς παρελθούσης Κυριακῆς. Εἰς ἐκείνην ἐδίδασκε περὶ τοῦ κλήρου τῶν Ἀποστόλων, ὃν τοῖς ἐπιφυλάσσει ἡ κοινωνία, εἰς ταύτην ὁμιλεῖ περὶ ἐνὸς ἔτι καθήκοντος αὐτῶν :

— Οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν...

Ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα καθήκοντα τῶν εὐγενῶν πνευμάτων, ὅσα ἐζήλωσαν νὰ χρησιμοποιήσωσι τὰ φῶτά των πρὸς καθοδήγησιν καὶ πρόοδον τῶν κοινωνιῶν, εἶναι ἐξάπαντος τὸ νὰ μὴ ἐξαντλῶνται καὶ νὰ μὴ ἀποκάμνωσι κατὰ τὸ ἔργον αὐτῶν εἰς τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους συστάσεις, προτροπὰς, ὁδηγίας.

Ἄς γνωρίσωμεν, ὅτι μία ὑγιὴς ἰδέα πολὺ δυσκόλως ἐμφυσᾶται εἰς ψυχὴν νοσήσασαν καὶ ὅτι ἡ κτηθείσα συνήθεια ἀποβαίνει φρικτὸς ἀντικρουστικὸς παράγων κάθε προσπαθείας πρὸς βελτίωσιν.

— Οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν... λέγει ὁ Ἀπόστολος. Τὴν φράσιν ταύτην, τὴν ἰδέαν αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ἐνστερνισθῶσιν ὅλοι, ὅσοι ἔθεσαν εἰς ἑαυτοὺς ὡς καθήκον τὴν ἐκτέλεσιν εὐγενοῦς τινοῦ ἰδανικοῦ. Ἄν δι' ἐνὸς μόνου λόγου ἦτο δυνατόν νὰ ἐκρίζωθῃ κάθε νοσηρόν, ἂν ἡ ἀπαξ γινομένη ὑπόδειξις ἀπέβαινε πάντοτε γόνιμος καὶ καρποφόρος, βεβαίως τὸ ἔργον τοῦ μεταρρυθμιστοῦ καὶ τοῦ ἐκπολιτιστοῦ θὰ ἦτο πολὺ εὐχερὲς καὶ πολὺ πρόχειρον. Ἀλλά, κατ' ἀδήριτον ψυχολογικὸν λόγον, ἡ ἀντίδρασις θὰ ὑπάρξῃ, ἡ ἀρνήσις θὰ προβάλλῃ κεφαλὴν αὐθάδη. Πρέπει τότε ἡ εὐγενὴς ψυχὴ ν' ἀποδειλιάσῃ, νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἔργου τῆς καὶ νὰ καταλείψῃ τὸ ἀντικείμενόν τῆς εἰς τὴν οἰκτράν του τύχην ; Ὁχι, βέβαια. Ὁ Ἀπόστολος μᾶς τὸ λέγει : «δὲν θὰ παύσῃ νὰ ὑπενθυμίζῃ τὰ καθήκοντα» καὶ ὑποδεικνύει μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον, εἰς ὅσους ἐζήλωσαν τὴν εὐγενῆ ἐκείνην δόξαν τοῦ ἐποικοδόμου, νὰ ἔχουν ὑπομονὴν, θέλησιν καὶ ἐγκαρτέρησιν. Δὲν πρέπει ν' ἀποκάμουν, ἂν ἴδουν, ὅτι εὐθὺς ἀμέσως ἡ διδασκαλία των δὲν εἰσακούεται, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐμμελῶσιν εἰς τὰς ὑποδείξεις των μὲ ἀγάπην καὶ μὲ στοργὴν. Τὰ αἰσθητάτα ταῦτα θὰ τοῖς δώσωσι τὴν ἀπαιτουμένην ὑπομονὴν εἰς τὸ ἔργον καὶ δὲν θὰ τοῖς ἐπιτρέψωσι νὰ σκεφθῶσι ποτέ, ὅτι τὸ ἔργον των θὰ παρέλθῃ ἀνωφελές. Ἄς μὴ εἰπωσι ποτέ, ὅτι εἶναι ἀνίσχυροι μόναι αὐτοὶ διὰ τῶν λόγων των νὰ ἐπιφέρωσι τὴν βελτίωσιν πρὸς κάθε τι σαπρὸν, ἄς μὴ εἰπωσι τοῦτο ποτέ, ἡ δὲ ἀπελπισ αὕτη σκέψις ἄς μὴ κυριαρχήσῃ τὴν ψυχὴν των, διότι εἶναι ὄχι μόνον μαρναντικὴ, ἀλλὰ καὶ ψευδής.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΚΟΡΗ ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΗ

ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΕΑΥΤΗΝ

Ἡ κόρη πρέπει νὰ μάθῃ ἀπὸ μικρᾶς ἀκόμῃ ἡλικίας, ὅτι εἶναι πολὺ πιθανὸν νὰ ζῆσῃ μόνῃ. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς θ' ἀποθάνωσι μίαν ἡμέραν, ἀκολουθοῦντες τὸν νόμον τῆς γενέσεως καὶ τῆς φθορᾶς, ὁ ἀδελφὸς δυνατόν νὰ μὴ ὑπάρχῃ πάντοτε ἢ νὰ παραιτηθῇ τῆς προστασίας του, ὁ δὲ σύζυγος, παρ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας καὶ τὰς ἐκζητήσεις, εἶναι ἐπίσης πιθανὸν νὰ μὴ εὐρεθῇ.

Τί συμβαίνει σήμερον μὲ τὰ κορίτσια μας ; Χύνουν μαῦρον δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατέρα, ὄχι μόνον, διότι εἶναι ὁ πατὴρ των, ἀλλὰ καὶ ὁ προστατῆς καὶ τροφοδότης των, ἐπιπίπτουν λάθρα κατ' ἀδελφοῦ ἀδυνατοῦντος ἢ μὴ ἐννοοῦντος νὰ τὰς προστατεύσῃ καὶ νὰ τὰς διατηρῇ, καὶ ρίπτονται, κυριολεκτικῶς, πρὸς πάντα ἄνδρα, τὸν ὅποιον νομίζουσιν ὡς πιθανὸν σύζυγόν των, ἐξευτελιζόμεναι, οὐχὶ σπανίως, μὲ τὴν ἐκλιπαριστικὴν των στάσιν. Καὶ διατὶ ὅλ' αὐτά ; Ἀπλούστατα, διότι ἀνετράφησαν μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ζήσωσι μόναι, μόναι νὰ διατραφῶσι, μόναι νὰ προστατεύωσι τὸν ἠθικὸν καὶ ἀτομικὸν πλοῦτόν των.

Εἶναι, ἄρα γε, τὰ κορίτσια μας ἀνίκανα νὰ πράξωσιν αὐτό ; Μὴ τὸ πιστεύετε. Εἶναι ἱκανά, μὲ τὸ περιπλέον μάλιστα. Ἀλλὰ συμβαίνει μ' αὐτὰς ὅ,τι καὶ μὲ τὰ παιδιά. Ἐχουν ὑποστῆ τὴν ὑποβολὴν μιᾶς ἐσφαλμένης ἰδέας.

Ἄς ἀφαιρέσωμεν, λοιπόν, εὐθὺς τὴν πεπλανημένην, τὴν στρεβλὴν αὐτὴν ὑποβολιμαίαν ἰδέαν, καὶ ἄς τὰς πείσωμεν, ὅτι ἔχουν ὅλον τὸ σθένος, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ζήσωσιν ἀνευ προστατοῦ, διότι κατέχουσι τὸν καλλίτερον προστατὴν μέσα των, καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ ψυχὴ των, ἡ ψυχὴ ἡ θερμὴ καὶ ἀξιοπρεπὴς τῆς γυναικὸς καὶ τῆς κόρης.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ ταῖς εἰπωμεν, ὅτι εἶναι ἱκαναὶ νὰ ζήσωσι μόναι, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς καταστήσωμεν τοιαύτας. Πῶς ὅμως θὰ γίνῃ αὐτό ;

Ἐδῶ πρέπει νὰ κληθῶσιν εἰς συνεργασίαν ἡ οἰκογένεια, τὸ σχολεῖον, ὁ ἄμβων, ἡ ἐπιστήμη. Πρέπει ὅλα αὐτὰ νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς τὴν κόρην ἀπεριφράστως, μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς εὐκρινείας, τὴν φωτισμένην ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης τὰ φῶτα. Πρέπει νὰ τῆς εἰποῦν ὅποια πρῶτον εἶναι αὐτή, τί στοιχεῖον ἀποτελεῖ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῷ βίῳ, τί θὰ συναντήσῃ κατ' ἀδήριτον νόμον ἐν τῇ ζωῇ, πῶς, ποῖα τὰ εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ οργανικοῦ τῆς ἐγῶ, ὅποια αἱ φοβερώταται παραπλανήσεις του. Πρέπει δὲ ὅλα αὐτὰ νὰ τῆς τὰ εἰπωμεν μὲ γλῶσσαν ἀληθινήν, ἀλλὰ καὶ ὄχι χυδαίαν, μὲ γλῶσσαν πραγματιστικὴν, ἀλλ' ὄχι καὶ βάνανσον. Ὑπάρχει πάντοτε τρόπος νὰ λεχθῶσιν αὐτά, χωρὶς ἡ ζωὴ νὰ χάσῃ τὴν ποιήσιν τῆς καὶ ἡ κόρη τὰ παρθενικά τῆς ἰδανικά.

Δὲν τὸ ἐκάμαμεν ὅμως αὐτό. Οἱ γονεῖς, ἐξ ἀπειρίας, νομίζοντες, ὅτι πάντοτε θὰ εἶναι οἱ διαρχεῖς τῶν παιδιῶν των προστατᾶται, τὸ σχολεῖον ἀπὸ ἀκηδίας, διότι ἐφρόντισεν ἀνέκαθεν μόνον τὴν μνημὴν νὰ ἐξασκήσῃ καὶ μίαν ἡμέραν τὰ κορίτσια μας, ὅταν εὐρεθῆσαν μόναι, δὲν ἐγνωρίζον τίποτε ἀπὸ τὸν βίον, διότι οὐδεὶς ταῖς εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωῖσμοῦ, καὶ ἔπεσαν θύματα.

Ἄφοῦ ὅμως ὁμιλήσωμεν πρὸς τὴν κόρην τὰ σπουδαῖα αὐτὰ τῆς πείρας διδασκαλίαν, πρέπει καὶ τὴν μορφώσωμεν πνευματικῶς καὶ ἐπαγγελματικῶς κατὰ τρόπον αὐτάρεχῃ.

Τί συμβαίνει σήμερον ; τί διδάσκει τὸ σχολεῖον τῆς θηλείας νεότητος ; Πολλά, ἄφθονα, ἀλλὰ καὶ πολὺ ὀλίγα, ἱκανὰ καὶ χρήσιμα διὰ τὸν βίον. Τὰς κάμνει ὅλας ἀπὸ ἀπόψεως γνώσεων ὑποψηφίους διδασκαλίσας, τὰς μαθαίνει, ἐπὶ πλῆθον, νὰ

ψαλλίζουσαν μίαν ἢ δύο ξένας γλώσσας, νὰ κτυποῦν τὰ πλήκτρα τοῦ πιάνου ἢ νὰ σύρουν τὸν χρωστικὸν ἰκάνον εἰς τὸν μουσαμᾶ. Ἄλλ' οὔτε σοφὰς τὰς κάμνει, οὔτε πρακτικὰς, οὔτε καλλιτέχνιδας. Μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ καὶ μόνον, εἴμπορεῖ νὰ εἶναι θελκτικαὶ εἰς τὰ σαλόνια καὶ τὰς ὑποδοχὰς, ἀλλ' ὄχι καὶ χρήσιμοι εἰς τὸν βίον. Διότι αὐτὰ εἶναι ψιμύθια, καὶ διὰ τὴν ζωὴν τῶν ὁργανισμῶν χρειάζονται ἐρυθρὰ αἰμοσφαίρια καὶ ὄχι φιαλίδια vermillon.

Ἡ σημερινὴ μόρφωσις, ἡ διδομένη εἰς τὰ κορίτσια μας, εἶναι ψιμύθιον. Τὰ ψιμύθια τέρπουσι τὰ μάτια τῶν ἀνδρῶν, ὅταν οὗτοι εἶναι οἱ ἐρωμένοι ἢ οἱ ἀδιάφοροι, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτό, ὅταν εἶναι οἱ σύζυγοι, οἱ πατέρες.

Ἐπιλείπεται καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμῃ : ἡ κόρη πρέπει νὰ μάθῃ τὴν ἀξίαν τῆς ὑγείας. Τὴν ἀξίαν τῆς ὑγείας ἑαυτῆς καὶ τῶν ἄλλων. Καί, ὅταν τὸ μάθῃ αὐτό, θὰ γνωρίξῃ νὰ εἶναι ἐγκρατὴς καὶ ἠθικὴ—διότι ἡ ὑγεία εἶναι καὶ ἠθικὴ—καὶ θὰ γνωρίξῃ νὰ ἐκλέξῃ τὸν σὺντροφον τοῦ βίου τῆς καὶ τὸν πατέρα τῶν παιδιῶν τῆς.

Τὸ ὄνομα οὐδὲν κάμνει, ἡ περιουσία εἶναι περισσότερον ἐπι ἀνωφελές : τὸ πᾶν εἶναι ἡ ὑγεία τοῦ ἀτόμου, ὑγεία ὁργανισμοῦ καὶ ὑγεία ἤθους. Αὕτη στηρίζει εἰς εὐδαιμονίαν τοὺς οἴκους, αὕτη δημιουργεῖ παιδιά εὐμορφα καὶ ζωντὰ, αὕτη δίδει τὸ μεϊδίωμα εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀποδιώκει τὴν μελαγχολίαν. Ζητήσατε τὴν ὑγείαν. Ἡ ὑγεία εἶναι καὶ ἠθικὴ, ἐπαναλαμβάνω. Γενῆτε λάτρεις τῆς καὶ καλλιεργήσατέ τὴν εἰς τοὺς ὁργανισμοὺς σας μὲ φανατισμὸν ἀρχαίας ἱερείας, καὶ ζητήσατέ τὴν καὶ εἰς τὸν ὁργανισμὸν ἑκείνου, τὸν ὅποιον θὰ τιμῆστε διὰ τῆς ἀγάπης σας. Ἡ ὑγεία εἶναι αὕτη ἡ ζωὴ καὶ δὲν εἴμπορεῖ ν' ἀντικατασταθῇ μὲ τίποτε ἄλλο.

Αὐταί, καθ' ἡμᾶς, εἶναι αἱ βάσεις, ἐφ' ὧν πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ μόρφωσις τῆς κόρης. Τὰς συνοψίζομεν :

Ἐγκαιρὸς γνώσις τῆς ζωῆς, ἐπαγγελματικὴ μόρφωσις, λατρεία ἀληθινῆ τῆς ὑγείας καὶ, ἐπὶ πᾶσι τούτοις, ἡ ἰδέα, ὅτι δυνατόν νὰ ζῆσῃ μόνῃ.

Ἴσως ὅμως εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ κάποιος ἐπέμβῃ καὶ ἐρωτήσῃ :

— Ὡστε, λοιπόν, θέλετε νὰ προετοιμάσετε λεγεῶνας ἐργατριῶν καὶ ἀμαζόνων ;

Ὁχι, βέβαια. Καθὲς ἄλλο. Εἴμεθα οἱ ἄνθρωποι—δέστεροι λάτρεις τῆς οἰκογενειακῆς ποιήσεως καὶ μὲ δάκρυ βλέπομεν τὴν ἀποχὴν τῶν ἰσῶν μας ἀπὸ τοῦ γάμου. Ποθοῦμεν νὰ ἴδωμεν οἰκοδομοῦντας σεμνάς, μητέρας ἀγίας, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀξιωθῶσιν αἱ κόραι μας νὰ γίνωσι τοιαῦται ἀνευ χρημάτων, ἀνευ τῆς ἐξωνήσεως δηλαδὴ τοῦ ἀνδρός, ἂν δὲν εἰπωσιν εἰς τὸν ἄνδρα :

— Μᾶς βλέπετε. Εἴμεθα λεπταί, εὐγενεῖς, τρυφεραὶ ὑπάρξεις. Ἐχομεν πολλὰ αἰσθηματικὰ κερφάλια νὰ τὰ διαθέσωμεν δι' ἐσεῖνον, τὸν ὅποιον θ' ἀγαπήσωμεν. Ξεύρομεν νὰ τοῦ ἀφοσιωθῶμεν. Ἄλλὰ ξεύρομεν καὶ κατ' ἄλλο : γνωρίζομεν νὰ παλαίωμεν εἰς τὴν ζωὴν, εἴμεθα ἱκαναὶ νὰ σὲ στηρίζωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου καὶ ὄχι μόνον νὰ στηριζώμεθα ἐπάνω σου : τὰ χέρια μας αὐτὰ δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ θωπεύουν μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ κινῶνται ἐπωφελῶς, καὶ ἡ κεφαλὴ μας εἶναι ἱκανὴ νὰ σκέπτεται καὶ κατ' ἐπι σθεναρότερον ἐκτός τῆς μόδας...

Αὐτὰ πρέπει ἡ κόρη νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ἄνδρα, ὄχι μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ ἔργα. Ἡ μάλλον νὰ μὴ τοῦ τὰ εἰπῇ, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὰ ἀντιληφθῇ μόνος. Καὶ τότε, θὰ ἴδωμεν, ὅτι ἡ κόρη, τὴν ὅποιαν προετοιμάσαμεν διὰ τὴν βιοπάλην, ταχύτατα θὰ γίνῃ ἡ εὐδαιμόνων σύζυγος καὶ ἡ σεμνὴ μητέρα.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ο Ιωάννης Εύθυς, εις από τους γραμματείς του οίκου Μακά και Σας, διεκρίνετο διά την επιμέλειαν και την άφοσίωσιν, με την όποιαν εξετέλει τα καθήκοντα του γραφείου του.

Ήτο νέος συνετός, τακτικός, αλλά και συνεσταλμένος· καίτοι δέ ανεγνώριζε τας ύπηρεσίας, τας όποιας προσέφευεν εις τό κατάστημά του, έν τούτοις, ούδέποτε παρεπονέθη διά τόν μικρόν μισθόν, ποϋ έλάμβανεν: επτάμισυ λίρας!

Ήτο άληθινά πολύ μικρός μισθός δι' ένα νέον, και μάλιστα καθώς τόν Εύθύν, ό όποιος ήτο τόσον άφωσιωμένος εις τό κατάστημα. Και όμως δέν έλεγε τίποτε.

Υπέμενε την κατάστασίν του, αλλά κάμνιά φορδά παρεπονείτο μυστικά, κρυφά εις την ψυχήν του. Έβλεπεν άλλους υπαλλήλους να έχουν τας διακοπάς των, να λαμβάνουν άδειας ταξιδίων και να απομακρύνονται από της εργασίας των ένα ή δύο μήνας, ένφ αυτός ειχεν ως μόνην θερινήν άπολαυσιν κάποιον Κυριακάτικο ταξιδάκι εως στα νησιά ή στον Βόσπορον.

Ήτο ή πρώτη Ίουλίον, πρωί άκόμη, ότε ό Μακάς καλεϊ τόν Ιωάννην εις τό γραφείον του.

— Διατάξατε, κύριε διευθυντά· έχετε κάμνιαν συμπληρωματικήν εργασίαν να μου δώσετε;

— Τούναντιόν, μάλιστα· να σ' απαλλάξω.

— Να μ' απαλλάξετε; ήρώτησε με τρόμον ό Εύθυσ.

— Δηλαδή, να σοϋ δώσω άδειαν ένός μηνός από σήμεραν.

— Και δέν θα πληρώσωμαι;

— Τό έναντιόν! θα πάρης τόν μισθόν σου άκέραιον, επί πλέον δέ είκοσιπέντε λίρας ως έξοδα ταξιδίου και προσφοράν του καταστήματος.

Και, ένφ έλεγεν αυτά, ό Μακάς διηθύνηθη προς τό χρηματοκιβώτιον και έξήγαγεν άπ' αυτό τό ποσόν, τό όποιον και παρέδωκεν εις τόν Εύθύν.

— Πήγαινε, φίλε μου· σοϋ εύχομαι καλήν διασκέδασιν και ανάπαυσιν. Έκουράσθης άφέντος πολύ, και αυτό, ποϋ σε κάμνω, είναι ή δικαία άμοιβή του κόπου σου.

Φαντάζεσθε την χαράν του Ιωάννου. Αύτός, ό όποιος δέν έγνώριζε τίποτε άλλο από τά νησιά και τόν Βόσπορον, τώρα θα έκαμνε ταξιδιον άναψαχής, και μάλιστα ένός μηνός, με έξοδα του γραφείου. Τί χαρά! τί εύδαιμονία!

Τό ίδιο βράδυ κατέστρωσε τό σχέδιον, έξέλεξε μίαν λουτρόπολιν, την Γιάλοβαν, και μετά δύο ήμέρας άνεχώρει κατευχαριστημένος.

Αλλά, όταν επέστρεψε, διατί ήτο σκυθρωπός και λυπημένος; διατί ήγεν ενάίσθητος και υπερευξάπτος; διατί πολλάκις παρεδίδατο εις ρεμβασμούς; Δέν τόν ώφέλησε τό ταξίδι; τόν έδλαψεν ό παραθερισμός; τόν επείραξεν ή θάλασσα;

Ούδεις είξευρεν.

Αλλά και ό Εύθυσ δέν τό έγνώριζε κατ' αρχάς. Όταν όμως είδεν, ότι κατά τας ώρας της μονώσεώς του τό πνεϋμα του έστρέφετο εις τό μικρόν ξενοδοχείον «Ήθ Περιστερά», όπου κατέλυσε, εις την κυρίαν Ξάνθην την Ιδιοκτητιάν του και την Άλίκην, την κόρην της, τότε ένόησεν, ότι ούτε ή θάλασσα, ούτε τό κλίμα, ούτε ή κίνησις τόν ειχε πειράξει. Αλλά τά μάτια της Άλίκης και ή καρδιά της. Εύρέθη, χωρίς να τό ξέρη, έρωτευμένος.

Πώς συνέβη αυτό;

Ο Εύθυσ κατέλυσε εις τό ξενοδοχείον «Ήθ Περιστερά» εκεί, άγνωστος προς πάντας, συνήψε γνωριμίαν με την διευθυντιάν του και την κόρην της. Η συντροφιά των ήρθεσεν εις τόν Εύθύν, και καθ' όλην την ήμέραν παρέμενε κοντά των και ταις διηγεϊτο έπαισώδια της ζωής της πρωτευούσης. Προς τό άπόγευμα δέ, όταν αι κυρίες έκείναι έλευθερόνοντο από τας άσχολίας των, τας συνώδευεν εις μικρούς περιπάτους.

Ο Ιωάννης, λεπτός ως ήτο, περιποιείτο Ιδιαιτέρως την μητέρα, της προσέφερε κατά τας εκδρομάς των τόν βραχιόνα, άλλ' ή κυρία Ξάνθου, έπειδή ειχε δυσανάλογον σωμα προς τόν νέον, προετίμα να περιπατηϊ μόνη.

— Δώσατε μάλλον τό χέρι σας εις την κόρην μου. Σας ευχαριστώ.

Και ό Εύθυσ ήσθάνετο μίαν Ιδιαιτέραν άπολαυσιν να συνοδεύη την δ. Άλίχην και να αισθάνεται τόν βραχιόνα της περασμένον εις τόν Ιδικόν του.

Αι ήμέραι παρήρχοντο και με φοβεράν λύπην ένα πρωί ό Εύθυσ έσκέφηθη, ότι ή έκαύριον είναι ή τελευταία ήμέρα της άδειας του και ότι έπρεπε να φύγη.

Τό έκαμην, αλλά τότε ένόησεν, ότι κατά την επιστροφήν του, ένφ παρέλαβε την βαλίτσαν του και δλας τας άποσκευάς του, έξέχασε καί εις την λουτρόπολιν: την καρδιά του. Αντελήφθη, ότι ήγάπα την Άλίχην.

Μετέπεσε, λοιπόν, εις μελαγχολίαν, όταν εύρέθη μόνος. Έγινε, μάλιστα, μισάνθρωπος. Δέν εύχναζεν εις συναναστροφάς, άπέφυγε τας γυναίκας. Η Άλίχη ειχε καταλάβει την ψυχήν του, ή δ. Άλίχη, ή χαριτωμένη, ή αισθηματική, ή εύγενής εκείνη υπαρέξει.

Από καιρού όμως εις καιρόν τόν έμάραινε κάποιον άμφιβολία:

— Αρά γε, εκείνη μ' αγαπεί; ή, μήπως, όχι, ή, μήπως, ένυμφεύθη;

Δειλός, ως ήτο, δέν επεχείρησεν ούτε να γράψη και αφήκε την ψυχήν του να καταδιβρώσεται από την μελαγχολίαν.

Τόσον δέ ή κατάστασις του έκείνη έκορυφώτο, όστε δέν μετέβη καν εις τόν γάμον αγαπητοϋ του εξαδέλφου, ό όποιος επιμόνος τόν εκάλεσεν, ούτε έδέχθη νέαν άδειαν, την όποιαν ό Μακάς δια δευτέραν φοράν του προσέφερεν.

— Όχι, ειπε καθ' εαυτόν· θα προτιμήσω τα νησιά και τόν Βόσπορον. Τό ταξίδι μου έκείνο θέλω να μείνη μοναδικόν.

Επέρασεν έν ετος και περισσότερον από τό ταξίδι έκείνο, ότε μίαν ήμέραν εις τό Πέραν άκούσι πλησίον του μίαν γυναικείαν φωνήν να τόν καλή:

— Μπα! ό κύριος Εύθυσ!

Στρέφεται και βλέπει την κ. Ξάνθου.

Η εκκληξις του Ιωάννου έκορυφώθη· ό νέος έξεχύθη εις περιποιήσεις, έξήτησε πληροφορίας και, τέλος, έτόλμησε να έρωτήσει:

— Πώς είναι ή δεσποινίς Άλίχη;

— Έκείνη έμεινε· δέν ήθέλησε να με συνοδεύση, άπήνησε με στεναγμόν ή κ. Ξάνθου, και ξεύρετε διατί; διότι έφοβείτο μήπως σās συναντήση.

— Να συναντήση έμέ;

— Μάλιστα. Τώρα, επί τέλους, είμπορώ να σās τά ειπώ: λοιπόν, ή κόρη μου, χωρίς να τό καταλάβη, σās ήγάπησε και τό αισθημά της αυτό τό άντελήφθη εύθύς ως έφύγισε.

— Μπα! είναι δυνατόν;

Και ό Ιωάννης κατ' Ιδιαν συνεπλήρωσεν:

— Όλω; διόλου καθώς έγώ!

Η κ. Ξάνθου έξηκολούθησε:

— Πρέπει όμως να όμολογήσω, ότι αυτό είναι σφάλμα μου. Όταν ή Άλίχη μου έξεμυστηρεύθη τόν έρωτά της, έγώ από φιλοδοξίαν δέν συγκατένευσα· της προέτεινα, μάλιστα, ένα πλούσιον γαμβρόν, άλλ' έκείνη τόν απέρριψε. Τέλος, εκάμφθη· άλλά την ήμέραν, κατά την όποιαν ήρχιζα να άλλάζω γνώμην, έδιάβασα εις τας εφημερίδας τούς γάμους σας.

— Τους γάμους μου;

— Μάλιστα. Ο κύριος Ιωάννης Εύθυσ μετά της δεσποινίδος...

Και, ώσει θέλουσα ν' άλλάξη θέμα, ή κ. Ξάνθου συνεπλήρωσεν:

— Άλήθεια! σεϊς πώς τά περνάτε τώρα με τόν νέον σας βιον; ή κυρία σας, δέν άμφιβάλλω, θα είναι ώραία, εύγενής, άνεπτυγμένη. Καί όνομάζε-ται;...

— Δέν όνομάζεται τίποτε, άπήνησε με θάρρος ό Ιωάννης, αλλά θα όνομάζεται Άλίχη, άν τό επιτρέπετε, κυρία, διότι θα είναι ή κόρη σας.

— Πώς; τί; και ό γάμος σας;

— Δέν ήτο Ιδικός μου, άλλ' ένός εξαδέλφου μου, με τόν όποιον έχομεν τό Ιδιον όνομα.

— Ω! παιδί μου! παιδί μου! αγαπητό μου παιδί!

(Michel Triveley)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ

Από τό μπαστουνάκι εις τά χέρια των κυριών και των δεσποινίδων έρχεται ως επίκαιρος άντίκτυπος του παγκοσμίου πολέμου. Διά τούς πάσχοντας από χρονίαν έλλειψιν τάντε άπέναςι των γυναικών, τό γυναικείο μπαστουνι είμπορεί να θεωρηθῆ ως γυναικεία επιστράτευσις. Εις τούς περιπάτους, εις τας εκδρομάς, εις τόν Βόσπορον και στα νησιά πολλαπλασιάζονται αι ραβδοφόροι κυρίες.

Τας βλέπομεν, πλέον, να μη στηρίζουν όλον τό θελτικόν των ανάλαφρον βάρος εις τά τακουνάκια των. Η επέμβασις αυτή του μπαστουνιού εις την λειτουργίαν των τακουνιών προς διατήρησιν της Ισορροπίας του γυναικείου σώματος, έχει κάποιαν αναλογίαν με τούς στύλους, ποϋ βάζουν άπ' έξω, δια να στηρίζουν κάποιον έτοιμόροστο σπίτι. Με την διαφοράν, ότι οι στύλοι εκείνοι είναι άκαλαίσθητοι, ένφ τά μπαστουνάκια των κυριών...

Και όσον τά βλέπω, σκίπτομαι εως ποϋ φθάνουν αυτά τά πλάσματα, δια ν' άρέσουν εις τούς άνδρας. Δίδει τόσον έγωιστής θέλω να είμαι. Αν ή διαφανής ως τό φως γυναικεία κάλτσα φορηται τόσον επιμόνος, άμφιβάλλω, άν γίνεται τοϋτο χέριν... της μελλούσης ζωής. Έχω πολλούς λόγους, όσον έχω άκόμη την υγρασίαν μου, ότι γίνεται δια την παρούσαν γήνην και ματαίαν ζωήν, εις την όποιαν άνήκομεν ήμεις οι άνδρας. Η Ιδία ύπόθεσις θα συμβαίη και με τό γυναικείον μπαστουνάκι· τό γυναικείο χέρι είναι ώραϊον, όταν παρουσιάξη τας πλαστικές μορφάς του εις δάνασιν κίνησιν, τοϋτέχιστον εις μίαν άπασχόλησιν, εις μίαν κάμψιν, εις μίαν ένέργειαν.

Αλλ' άφ' ότου ή μόδα έφώρεσεν εις τας γυναίκας την κοντήν ύπερ των άστράγαλον φούσταν, ή πλαστικότης του γυναικείου βραχιόνος έξημεώθη, όσον πολύ καλλίτερα θα γνωρίζουν αι Ιδισαι κυρίες.

Την ήμέραν αι γυναίκες έχουν ενά άλλον θησαυρόν άναδείξασ της γραμμής, έμφυχώσεως της κινήσεως του βραχιόνος των: την όμπρέλλαν. Η ύπέλλα των χρωμάτων, ποϋ έφευρεν ή νεώτερα αίρεσις εις την ζωγραφικήν, επέρασε και από τό γυναικείον ένδυμα. Παιδί άριστοτεχνικά, άρλενίκικα, ίσως, να μη ένεδύθησεν ή γυναίκα εις άλλην έποχήν. Πρδ πέντε χρόνων άκόμη, ή εφήμερος αισθητική θα έθεωρούσε χωριστιάν την λευκήν κάλτσαν δια τό γυναικείον πόδι, τό δέ πράσινον χρώμα, άν έτολμούσε να έμφανισθῆ, θα εκρίνετο ως μέγιστον άνοσιούργημα από τας παγκοσμίου κύρους εφημερίδας. Σήμερον; Εις την παραδοχην των γυναικείων διάκοσμον όλων των άνοιξιάτικων άνθήσεων των λιβαδιών, όλα τά χρώματα είναι προσφιλή και δια τά πόδια της γυναίκας, αλλά και δια την όμπρέλλαν της. Η έξωτερική εμφάνισις της γυναικός δέν είναι άλλο από ύποβολή, φέρουσα τά πλήθη εις αυθυπνωτισμόν. Αλλά με τας τελευταίας άκτίνας της δύσεως ό έξοπλισμός του γυναικείου βραχιόνος λήγει. Τό να είναι στρογγυλός, λευκός και άρωματισμένος, δέν έρκει άνάγκη να διατηρηθῆ την εύλυγισίαν του, την μαλακήν εκείνην κίνησιν, και ή γυναίκα έδανείσθη μελεπτήν διαίτησιν, αλλά και με έξηρησμένον μάτι, τό μπαστουνι από τόν άνδρα.

Μίαν στιγμήν έρώμαξα, ότι θα ήτο δυνατόν να έδανείζετο την χοιρότην, την άκαλαίσθητον ράβδον των άνδρών, αλλά ή γυναίκα είναι Ικανή να μάς κάμη να ξεριζώσωμεν και την τελευταίαν τρίχα της άπερισκέπτου κεφαλής μας, άλλ' άνίκανη να διαπράξη μίαν δυσαρμονίαν. Η περι ής ό λόγος γυναίκα, ή γυναίκα δηλαδή των έξοχών, κρατεί ένα μπαστουνάκι, τό όποιον θα ένόμιζε κανείς έλαφρότερον και από τό βέλο της, αιθανόν και από τόν θελτικόν της έγκέφαλον. Έν τούτοις, μη άπατηθῆτε εις την εκτίμησιν της δυνατόμας και αυτού του έξοπλισμού από την έλαφρότητά του. Είναι φοβερά επικίνδυνος. Τό μπαστουνάκι εκείνο ξεύρει πολύ καλά να πληγόνη καρδιάς και όταν δέν κτυπή. Ω! πρδ πάντων, όταν δέν κτυπή... Και έτσι, άντ' ν' άπομακρύνη, προσελκύει τούς άνδρας και τούς προσκολλῆ σάν ξόβεργα!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ο ΗΛΙΟΣ ΠΗΓΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Είς όσα ώραια έδημοσιεύθησαν έν προηγουμένω φύλλω του άγαπητου «Απ' Όλα» υπό τον τίτλον «Ο ήλιος πηγή της ζωής», ός μου έπιτραπή να προσθέσω μερικά γραμμάς, σχετικά προς έν από τα τόσα θαυμασία της φύσεως, την κυκλοφορίαν δηλαδή της θερμότητος του ήλιου διά μέσου των ζώντων οργανισμών.

Η πηγή όλων των δυνάμεων των ποικίλων, των όποιων τα αποτελέσματα άντικρούζομεν κάθε στιγμήν, είναι η άκτις του ήλιου. Αί διάφοροι φυσικοχημικοί δυνάμεις, ούδέν άλλο είναι, παρά μεταμορφώσεις της θερμότητος, που με την ήλιακήν άκτινα καταβαίνει εις τον πλανήτην μας.

Η δύναμις, η κρυμμένη εις το νερό, που τρέχει και γυρίζει τον νερόμυλον· η δύναμις, που φουσκώνει τα πανιά του παραβιού και το κάμνει να τρέχη επάνω εις της θαλάσσης την ράχιν· η δύναμις, που στρώχνει το κύμα και το σπάνει με πάταγον και άφρον έπάνω εις τον βράχον· η θερμότης του φωταερίου, που ψήνει τα φαγητά μας· το φώς το ηλεκτρικόν, το όποιον με τόσην προθυμίαν μας άπαλλάσσει από το πετρέλαιον· όλα αυτά είναι τέκνα μιας και της αυτής μητρός, της ήλιακής άκτινος.

Ας αναλύσωμεν έν από τα άνωτέρω παραδείγματα, διά να γίνωμεν καλλίτερον καταληπτοί. Ας πάρωμεν την δύναμιν, που γυρίζει τον νερόμυλον. Η θερμότης της ήλιακής άκτινος μεταβάλλει εις ύδρατους μέρος του νερού των θαλασσών η των ποταμών, οι ύδρατμοί άνέρχονται εις ύψηλότερα στρώματα της ατμοσφαιρας, όπου ψήχονται και μεταβάλλονται εις βροχήν, και αυτή, πάλιν, πίπτουσα, γεννά τους χειμάρρους και τους ποταμούς, που, καταβαίνοντες προς την θάλασσαν η την λίμνην, γυρίζουν και τον νερόμυλον. Αν η ήλιακή άκτις ήλειπεν, οι ύδρατμοί και η βροχή δεν θα έσχηματίζοντο, και ο νερόμυλος μάτην θα έπεριμένεν εις την άχθην του ξεροθ ποταμού να έλθη νερό και να τον γυρίση.

Αί μεταμορφώσεις της ήλιακής θερμότητος, που άνέφερα έως τώρα, θα μας χρησιμεύσουν εις το να έννοήσωμεν καλλίτερα το πως αυτή κυκλοφορεί διά μέσου των ζώντων οργανισμών και τάς μεταμορφώσεις, τάς όποιάς, κυκλοφορούσα, ύφίσταται.

Και έν πρώτοις, όταν λέγα ζώντας οργανισμούς, παρακαλώ να έχετε κατά νουν, ότι δεν έννοώ τα ζώα μόνον—και τον άνθρωπον μετ' αυτού— αλλά και τα φυτά. Διότι, όπως τα ζώα, τοιοιουτρόπως και τα φυτά είναι άντεπρόσωποι της ζωής επί της γης, και, άν θέλατε μάλιστα, δεν ύπάρχουν όρια σαφή, χωρίζοντα τα φυτικόν από το ζωικόν βασίλειον, όπως έπίσης, κατά πολλούς, και δι' τους πλείονας, δεν ύπάρχουν όρια σαφή, χωρίζοντα την άνόργανον από την ένόργανον φύσιν.

Μετά την μικράν αυτήν παρέκβασιν, ός επανέλθωμεν εις την ήλιακήν άκτινα, που χαϊδεύει αθτην την στιγμήν τα φύλλα μιας άπιδιάς εις τον άντικρυνόν μου κήπον. Δεν είναι άπλοθον άπαλόν χάδι της άκτινος προς τα φύλλα, άλλ' είναι μία μυστηριώδης έσροταστασία, που χρησιμεύει εις την παράτασιν και διαίώνισιν της ζωής.

Η θερμότης της ήλιακής άκτινος, επί παρουσίαν της χλωροφύλλης των φύλλων των φυτών, κατορθώνει να συνανώση τον άνθρακα του άνθρακικού όξέος της ατμοσφαιρας προς το ύδωρ, που αναβαίνει από τάς ρίζας των φυτών έως εις τα φύλλα, και να σχηματίση νέας ένώσεις, καλουμένας, ως έκ των συστατικών των, ύδατάνθρακα, όποιοι είναι το άμυλον και το σάκχαρον. Η δύναμις, που συγκαταεί τον άνθρακα προς το ύδωρ έντός των ύδατανθράκων, είναι και πάλιν η θερμότης της ήλιακής άκτινος, η όποια έχει μεταμορφωθεί εις νέαν δύναμιν, την χημικήν δύναμιν, του ύδατάνθρακος. Όταν δε τα ζώα, και μετ' αυτών ο άνθρωπος, καταναλίσκη με τάς τροφάς του το άμυλον η το σάκχαρον, υπό μορφήν άρτου, όπωρον η άλλων τροφών, τότε μέσα μας οι ύδατάνθρακες άποσυντίθενται εις τα συστατικά των, και ο μόν άνθραξ, συνανωμένος με το όξυγόνον, που εισπνέομεν, έξέρχεται διά της έκπνοης υπό μορφήν άνθρακικού όξέος, το δε ύδωρ διά των νεφρών, του δέματος, είτε υπό μορφήν ύδρατων, διά της έκπνοης, και άποδίδονται πάλιν εις την φύσιν, διά

να παραληφθούν έν νέου υπό των φυτών και επαναληφθώ η ίδια έξέλιξις του φαινομένου. Με την άποσύνθεσιν όμως των ύδατανθράκων έντός του οργανισμού των ζώων, η εις χημικήν δύναμιν μεταμορφωθείσα ήλιακή θερμότης άπαλευθεροϋται και μεταμορφούται έν μέρει εις θερμότητα, την θερμότητα του σώματος του ζώου και, έν μέρει, εις μυϊκήν δύναμιν, την όποιαν βλέπομεν έξωτερικευομένην εις κίνησιν και τόσα άλλα έργα.

Βλέπομεν, λοιπόν, πως η ήλιακή θερμότης, κυκλοφορούσα διά μέσου των φυτών και των ζώων, ύφίσταται μεταμορφώσεις διαφόρους, διά να κατακτήση, εις το τέλος, εις θερμότητα πάλιν, ηεις άποδίδεται εις την φύσιν, να έξακολουθήση τάς πολλαπλάς της μεταμορφώσεις, των όποιων μερικά παραδείγματα είδομεν.

Και τώρα, ίσως κάνεις έν των άναγνωστών μου, σκανδαλισθείς, έρωτήση:

— Αρά γε, όπως η μυϊκή εργασία είναι μεταμόρφωσις της ήλιακής θερμότητος, μήπως και η πνευματική εργασία και τα ψυχικά φαινόμενα είναι μεταμόρφωσις της ίδιας δυνάμεως;

Απαντώμεν: Δίαν πιθανόν να συμβαίη κάτι τοιοϋτον· η βιολογική έπιστήμη όμως δεν είμπορεί να το βεβαιώση μετά θετικότητος, διότι δεν έχει μέχρι τουδε τα μέσα, διά των όποιων να καταμετρήση την δύναμιν, που άντεπροσωπεύουν τα πνευματικά και ψυχικά φαινόμενα, και να άποδείξη οϋτω πειραματικώς, εάν το άθροισμα των δυνάμεων, που άντεπροσωπεύει η θερμοκρασία του σώματος, η μυϊκή εργασία και τα ψυχικά φαινόμενα, είναι η δεν είναι ίσον προς την θερμότητα η την χημικήν ένναμιν, που παραλαμβάνομεν διά των τροφών μας και την όποιαν είμποροϋμεν πολύ καλώς μετρήσωμεν.

Η άγνοιά μας όμως αυτή δεν έλαττώνει την ώραιότητα του φαινομένου, που παρουσιάζει η ήλιακή θερμότης με τάς μεταμορφώσεις της κατά την κυκλοφορίαν της έν τη φύσει, και μάλιστα διά των ζώντων οργανισμών.

Είναι ποιήσις ώραιότητος άπειρου η έσροταστασία, που τελείται κατά την έπαφήν της ήλιακής άκτινος και του φυτού, και η διά του σώματος και αίματος των φυτών ύφ' ήμων μετάληψις της αιωνίας δυνάμεως, που σκεπρίζει ανά την φύσιν ο ήλιος, η ζωοφόρος πηγή.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ
Ιανθός

ΡΟΔΟΥΛΑ

Γιατί, Ροδούλα μου, σαν τ' άλαφάνι
στης δάφνης κρύβεσαι και στης μορφίδε
κι' άπ' τα χαμόκλαδα γέρνεις λιγάνι
και ρίχνεις γύρω σου άγριες ματιές;

Τη ροδοπεράσινη άσε μογιά σου,
μή φεύγης, πρόβαλε, σέ καρτερώ·
έλα και ξάνοιξε την άμορφιά σου
μέσα στο διάφανο γλυκό νερό.

Κι' όταν τα μάτια σου μέσ' στο ρυάκι
γύρης, παιδούλα μου, χαρά κρυφή,
θα β'ίψη ρόδινο το μαγονλάκι,
τη μαρμαρένια σου λευκή μορφή.

Σάν δής τον ίσκιό σου, θέ να γνωρίσης
τί φώς δλόγλυκο γύρω σκορπίης,
την άγρια γνώμη σου θά παραιτήσης,
την πλάσι δλόκληρη θέ τ' αγαπής.

Και τότε δάφνινα κλαδιά θά ένώσης
με τ' άσπρα χέρια σου τα δροσερά,
το άγαλμα του έρωτος να επανώσης
με πόθο άπόκρυφο και με χαρά.

A. I. M.

ΣΚΕΨΒΙΣ

✧ Προτιμώτερα η έκτίμησις όλων η η άγάπη όλων τωνών.

✧ Όσο τέλειος και άν είναι τις, έχει παντοτε ανάγκην της έπαινεσίας των άλλων.

✧ Όσο περισσότερο παραπονείσθε, τόσο ολίγότερον τας οικτείρουσι.

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Είς την ζωήν μας ύπάρχουσι πολλοί πόνοι και πολλοί θλίψεις, άλλ' ο παντοτεινός άποχωρισμός προσώπων, τα όποια αγαπώμεν και μες αγαπώσιν, είναι ο πιερότερος πόνος και η σκληρότερα λύπη και θλίψις όλων! Πόσον, τρώνει, εϋτυχή είναι ίναίνα τα πρόσωπα, διά τα όποια χύνονται δάκρυα ζωηράς λύπης, όταν άποχωρώσι! Τα δάκρυα αυτά είναι δι' αυτά ένδειξις ένδομούχου αγάπης και έπολήψεως, είναι ένδειξις ειλμωρινούς λύπης, άποσταζούσης έξ αυτής της καρδιάς, έξ αυτής της ψυχής, είναι ένδειξις, ότι ήσαν πρόσωπα αξια να αγαπώνται!

Παρτηρήθη, πολλάκις, έν τη ροή του βίου, ότι τα ύψηλότερα, τα ευγενέστερα και εϋσεβέστερα αισθήματα γεννώνται έξ αυτών των λυπών και θλίψεων και έξ αυτών των μεγάλων δυστυχιών. Αί πολυτιμώτερα ήμέραι ήμων προς τελειοποίησιν, είναι αι ήμέραι της δυστυχίας και των μεγάλων θλίψεων. Πόσα, ίσως, εϋσεβή αισθήματα δεν θα άνεπτύσσοντο ποτέ εις την καρδίαν του ανθρώπου, άν αυτος ήτο πάντοτε εϋτυχής και ήτυχος! Αί δυστυχίαι μορφώνουσι την ψυχην και προσγγίζουσιν αυτήν εις τον Θεόν, οστις είναι η μόνη αλήθεια και η ζωή. Όλα τα θλιβερά συμβεβηκότα, τα όποια άποδίδομεν συνήθως εις την τύχην, ίσως είναι άπόρροια των μυστικών και άνεξερευνητών της Θείας Προνοίας σκοπών, ηεις δι' αυτών έξαγνίζει τους έμλαπτούς της.

Ας θεωρώμεν, λοιπόν, και ήμεις τώρα τους μεγάλους πόνους και τάς μεγάλας θλίψεις ως δώρον του Θεού, και ός εϋφρόνωμεν με εϋλάβειαν τα όμματα της ψυχής μας προς Αϋτόν, του Όποιου, ως είπομεν, η υπερτάτη σοφία άρέσκειται να μες καλή προς έαυτον πολλάκις διά της άκανθάδους όδοϋ, να παρηγορώμεθα.

ΧΑΡΜΒΑ.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Η ψυχή σου είναι το μονοπάτι το σιγηλό και μυστηριώδες του δάσους, το μονοπάτι, που περνά κάτω από θάμνους πυκνούς, το μονοπάτι, που σκιάζουν οι περιπελεγμένοι κλάδοι των δένδρων.

Εκεί δεν φθάνουν ποτέ αι δυναταί άκτινες του μεσημβρινού άστρου. Εκεί βασιλεύει μία διαρκής άμφιλύκη, εκεί ο ήλιος ρίπτει διά μέσου των φυλλωμάτων την δαντελλωτήν του σκιάν.

Είς το μονοπάτι αυτό δεν φυτρώνουν τα κοινά λουλούδια των κήπων, ούτε τα υπερήφανα άνθη των καλλιεργητών· μερικά λουλούδια άγρια, μά χαριτωμένα, πολύχρωμα και εϋώδη προβάλλουν εκεί και το στολίζουν με την άγνήν παρουσίαν των.

Ούτε ακούονται καν εκεί των πουλιών τα κελαϊδήματα, ούτε φθάνει του τζιτζικα το παντοτεινόν τραγούδι, ούτε η βροχή τολμά να το περιλούση· ως δρόσος μόνον μερικά σταγόνες της άποστάζουν από τα κλαδιά σαν λευκά μαργαριτάρια.

Αλλά μία πεταλούδα, που ζητεί γλυκό και μυρωμένο μέλι, περνά το άπάτητο αυτό μονοπάτι, και φεύγει, άφοϋ πάρει μαζί της την εϋωδία των άνθών του και την δροσιά του έδάφους του.

Η ψυχή σου είναι το μονοπάτι το σιγηλό και μυστηριώδες του δάσους. Και πεταλούδα;

Νά το πιστεύσω ποτέ; . . .

Όύμος.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΥΓΙΕΙΝΗ

Η υγεία των ανθρώπων μοιάζει την γυναίκα Δέν θέλει πολύ καλόπιασμα... Περιποιείσαι με το παραπάνω την γυναίκα; ύπακούεις, σάν χήνα, εις τα θελήματά της, εις τας δρέξεις της; Πήρες τόν κατήφορο...

Χθές έπεσκέφθην άσθνούντα φίλον μου. Ο νέος αυτός διατηρεί καθ' όλα — πράγμα δύσκολον εις την εποχήν μας — άφογον στάσιν. Έγκρατης καθ' όλα. Εις την τροφήν του, εις τόν ύπνον του, εις όλην την δίαιταν άκολουθεί κατά γράμμα τας διατάξεις της υγιεινής. Προσκαφάλι του έχει την δίτομον υγιεινήν του Κωνσταντίνου Σάββα. Την άπεστήθισε και άπαρεγκλίτως εφαρμόζει τας σοφάς του σοφού βιβλίου οδηγίας.

Δέν καπνίζω, δέν ξενυκτίζω, ποτέ δέν πίνω, πολύ δέν τρώω, δέν κουράζω τό πνεύμά μου, καλοκυττάζω την υγείαν μου, τό ξεύρεις; πώς διάβολο μέ ηδρε ή άσθένεια;...

Και πιερδόν παραπόνον διεχύθη εις τό άρχόν πρόσωπόν του.

Θά γίνης, βέβαια, καλά, τοθ είπα, αλλά κατόπιν όφείλεις...

- N' αλλάξω οικημα, τό ξεύρω.
Oχι.
N' αλλάξω τόν άέρα μου, τό ξεύρω.
Oχι. N' αλλάξης τρόπον διαίτης. Πρώτα πρώτα νά καύσης...
Τά παπλώματά μου, έχεις δίκαιον, εινε πολυλοθ καιροθ, τό μικρόβια, ξεύρεις...
Oχι, άδελφέ! ν' άφήσης άθικτα τά παπλώματα και νά καύσης...
Τά ρούχά μου;
Oχι. Νά καύσης τόν Σάββα σου...
Τόν Σάββα;
Ναί, ναί. Τόν σοφόν σου υγιαινολόγον. Νά λησμονήσης, κατόπιν, τας διαταγάς του, τας συνταγάς του και όλους τούς κανόνας της υγιεινής. N' άκολουθήσης αντίθετον δρόμον. Νά πίνης, νά ξενυκτίζης, νά κουράζης τό σώμά σου και τό πνεύμά σου, άν από τό τελευταίον αυτό σ' έμεινε διόλου... Νά παίρνης κρού. Πρώτος εις τά φαγοπότια πρώτος εις τό γλέντι...

Θέλεις νά μέ δολοφονήσης, κακούργε!
Θέλω νά σε σώσω, ταλαίπωρε! Μή χάνεσαι. Μή καλοκυττάξης την υγεία σου. Μοιάζει την γυναίκα. Τό παίρνει επάνω της. Εινε άχάριστη, άπιστη. Εινε γάτα. Την χαϊδεύεις; σε τσουγκρανίζει. Εινε γυναίκα. Την καλοπιάνεις; κάθεται στό κεφάλι σου!...

Άνοιξε τά μάτια του και μέ κύτταζε σάν χαζός.
Αυτά, ποθ σε λέγω. Η παρατήρησις αυτά μέ διδάσκει. Άιθρωποι της κραιπάλης εινε μακροβιώτεροι των έγκρατων. Καπνισται μανιώδεις, πόται καθ' έξιν, άποθνήσκουν έσχατόγηροι. Οι κακώς διαιτώμενοι, οι κάκιστα διατρεφόμενοι και άερισόμενοι, εινε υγιέστεροι των περιποιημένων την υγείαν των, των πλουσιών. Οι πτωχοί κάτοιχοι του Κασήμ-πασά, του Μπαλατά, σε πείθουν, ότι ο Σάββας σου θέλει φάσκελα, ότι μέ τά φύλλα του βιβλίου του πρέπει νά ψήνης τόν πραινό σου καφέ, άν προτιμήσ...

Προτιμώ νά πής στό διάβολο!...

Πηγαίω... Άλλά φοβούμαι, μήπως πρώτος μου άνοιξης τόν δρόμο... Φεύγω. Πρασιτικά σου. Μάθε το καλά τό νέο σου μάθημα της υγιεινής: Η υγεία μοιάζει την γυναίκα. Δέν θέλει πολύ καλόπιασμα. Εινε γάτα. Την χαϊδεύεις πολύ; σε τσουγκρανίζει!...

ΦΑΡΜΑΚΙΑΣ

Μέρος του Ρουμανικού μετώπου.

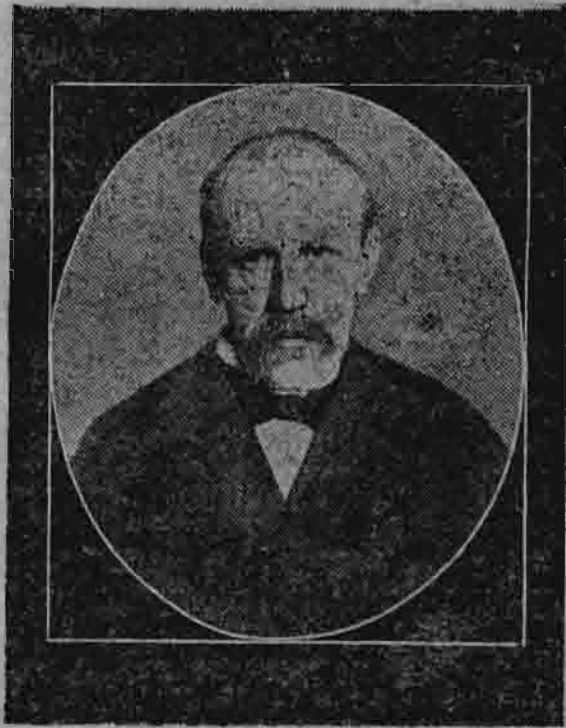
ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η αρχή και η ιστορία των.

Μεταξύ των θαυματομένων έργων των άπαντοχού δοξασμένων καλλιτεχνών, υπάρχουν τά άριστουργήματα έξ αυτών, δια τά όποια ούτε ο βαθμός της δόξης, ούτε ή αξία αυτών εις χρημακατωρθώθη έπακριβώς νά καθορισθί. Περί των άριστουργημάτων αυτών έγγράφησαν και έλέχθησαν μυρία όσα περίεργα, άναφορικώς του τρόπου της συλλήψεως, της έπιτέλεσως και της εύρέσεως των. Και όλα αυτά τά περίεργα κατέληξαν εις την όμολογίαν, ότι ή μυστα έδωκεν εις τούς διαφωστεφεις καλλιτέχνας την θείαν αυτής έμπνευσιν.

Υπομονή και έπιμονή.
Άλλά τί είναι ή έμπνευσις; τί δύναμις είναι αυτή; Ο Μπουφών εις την κ. Νέκσερ έλεγεν, ότι ή έμπνευσις δέν είναι άλλο, παρά έπιμελής, έπιμονος εργασία και ύπομονή υπεράνθρωπος. Και ή ιστορία όλων των θαυμασθέντων καλλιτεχνικών άριστουργημάτων, σχεδόν τοϋτο απέδειξεν.

Ο διάσημος έξερευνητής του Βορείου Πόλου Νάνσον, άπεισταλμένος της Νορβηγίας παρά τφ Ούτλεων, όπως έπιτύχη χαλάρωσιν της άπαγορεύσεως της έξαγωγής.

Ο Μιχαήλ Άγγελος, ο Ραφαήλ, ο Ροδβενς και ο Ρεμπράν εις τά δοξασμένα έργα των περισσότερον έθαυμάσθησαν δια την ύπομονήν και την έπιμονήν, τας όποιās έχρειάσθησαν δια την συντέλεσιν των έργων τούτων. Ο Λεονάρδος Δαβίντση, κατόπιν τετραετούς έπιμόνου εργασίας δια νυκτός και ήμέρας, άφήκεν ήμιτελή την ιστορικήν Ζωόνδαν. Ο ίδιος καλλιτέχνης κατηγορούμενος υπό ήγουμένου δομηκιανού, ότι δέν έξωγράφησε καλήν την φρεσιονομίαν του Ιούδα εις μίαν εικόνα των παθών του Χριστού, κατόπιν άκουράστου εργασίας, έπέτυχε τό πρόσωπον του Ιούδα ν' άντικαταστήση τελειότατα μέ την κεφαλήν του ήγουμένου. Τό έργον τοϋτο έκτετε έθιωρήθη άριστουργήμα και τοιοϋτον παρέμεινε εις την μεγαλειότεραν πινακοθήκην της Φλωρεντίας.

Είναι γνωστή ή άθλιότης της ζωής, την όποιαν ο διάσημος καλλιτέχνης Ρεμπράν έπέγρασεν. Έν τούτοις, σθεδρία στήρησις έστομάτης ποτέ την έπιμόνον εργασίαν του. Μέχρι των τελευταίων στιγμών του, μέ την μπλοϋζαν του τεχνίτου έξωδιάζεν, έξωγράφιζε. Και όμως τά έργα του, ως σπανιώτατα άριστουργήματα, έξακολουθούν μέχρι σήμερα νά τιμώνται άντι εκατομμυρίων φράγκων. Ο Πάολο Ουτσελο και ο Μεσονιά, μετά κουραστικήν εργασίαν της ήμέρας, έξυπνοΰσαν τά μεσάνυκτα και έξηκολούθουν τό έργον των, άκονοι και άναπαύνητοι.

Εν μέσω στερήσεων.
Ο Μπερτέν και ο Ίγγρες, τό δύο εις τό μουσειον του Λούβρου σωζόμενα άριστουργήματά των έξετέλεσαν έν μέσω δακρύων έν των στερήσεων και του πόνου, χωρίς όμως σΰδ' επί στιγμήν νά σταματήσουν την άνάθεκτον έμπνευσίν των.

Τό ίδιον λέγεται και δια τόν Φρά Αντζέλικο, προκειμένου δια τό άριστουργήμα του «Μήτηρ του Θεού», τό όποιον, άντι εκατομμυρίων δολλαρίων άγορασθέν, κοσμεί σήμερα τό πρώτον μουσειον του Σικάγου.

Ταχύτης έμπνεύσεως.
Υπάρχουν όμως και αντίθετοι περιπτώσεις εις την έκτέλεσιν των σπανίων έν τφ κόσμω καλλιτεχνικών άριστουργημάτων. Ο ίδιος ύπομονητικός Ροδβενς εις μίαν ήμέραν έτέλειωσε τά δύο έξοχα και περίπλοκα έργα του, την «Εκδρομήν» και τό «Κινήσιον», σωζόμενα εις τό μουσειον της Μεδρότης. Ο Μιχάρ, εις τρεις μόνας ώρας έξωγράφησε την εικόνα Λουδοβίκου ΙΑ', όταν ήτο ακόμη μόλις είκοσσετής. Η εικόνα άπεστάλη εις την Μεδρότην, εις την μνηστήν του Μορίαν Θηρεσίαν, ή όποια έμεινεν έκπληκτος πρό του μεγαλείου της τέχνης, μέ τό όποιον άπαικονίσθη ο μεγαλοπρεπής μνηστήρ της.

(τό τέλος εις τό επόμενον)

Ασ.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ

ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

51

(συνέχεια από σελ. 494)

Συμβαίνει, ούχι σπανίως, και τοῦτο: ὑπάρχουν πρόσωπα, τὰ ὅποια μόλις πρό τινος γνωρίζομεν, πρόσωπα, περὶ τῶν ὁποίων οὐδὲν ἠκούσαμεν καλὸν ἢ κακόν, καὶ ὁμως τὰ πρόσωπα αὐτὰ κατακτώσιν εὐθύς ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνην μας, καὶ μᾶς προκαλοῦσιν εἰς τὸ νὰ φαιώμεν ἀπέναντί των οἷαι εἰμῆθα καὶ μὲ τὰς ἀληθείαις μας σκέψεις.

Νομίζει τις, ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα φέρουσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἢ εἰς τὰ μάτια των τὸ μᾶλλον ἰσχυρὸν συστατικόν, τὸ ἄγραφον, τὸ μὴ προσερχόμενον ἀπὸ οὐδένα φίλου, ἀλλὰ τὸ ἀπορρέον ἐκ τῆς ψυχῆς καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπευθυνόμενον. Καὶ τὸ συστατικὸν αὐτὸ, ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἄλλα συστατικὰ γράμματα, πολὺ σπανίως διαψεύδεται.

Ἐπὶ τούτων, πάλιν, καὶ ἄλλα πρόσωπα, τὰ ὅποια εἶναι δυνατόν νὰ συνδέωνται πρὸς ἡμᾶς μὲ πολλὴν φιλίαν, νὰ προσκηνηται, νὰ μᾶς πλησιάζουν συχνά καὶ νὰ προθυμοποιῶνται εἰς τὸ νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν, πλὴν, τὰ ὅποια, ἄγνωστον πῶς καὶ διατί, μᾶς ἐμμανέουν τὴν δυσπιστίαν. Κάτι τι εἰς τὴν φυσιογνωμίαν των μᾶς λέγει:

— Φυλάξου!

καὶ ἡ σύστασις αὕτη δὲν ἀποφαίνεται συκοφαντικῆ καὶ ψευδῆς. Πολὺ συνήθως ἐπαληθεύει.

Ἡ Δώρα ἦτο ἐκ τοῦ πρώτου εἴδους τῶν προσώπων. Ἐπέπνευ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸ ὅλον τῆς ἀπέπνευ τὴν εὐθύτητα. Αὐτὴ δὲ ἡ ἐντύπωσις

κάτενευ καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ φθλὸν τῆς. Ὁ ὀμιλῶν πρὸς αὐτὴν, ἐλησμόνη, ὅτι ὄμιλει πρὸς γυναῖκα καὶ δὴ πρὸς κόρη. Εἰξέυρεν, ὅτι ἠδύνατο νὰ βασισθῆ ἐπ’ αὐτῆς.

Καὶ ὁ Θέμης ἔσχε τὴν αὐτὴν ἐπίδρασιν. Δὲν ἠρνήθη καὶ μὲ ἐν:

— Δέχομαι,

τὸ ὅποσον ἐξέφραζεν ὄχι μόνον ἡ γλώσσά του, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ φυσιογνωμία του, ἐπασφράγισε τὴν ὀμιλίαν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε! θὰ προσπαθῆσω νὰ φανῶ ἀνταξία τῆς ἐμπιστοσύνης, μὲ τὴν ὁποίαν μὲ τιμᾶτε.

Ἐπηκολούθησαν ὀλιγόλεπτος σιγή. Ἡ Δώρα ἤραχισε πρῶτη:

— Εἰμπορῶ νὰ μάθω πότε θα λάβω τὰς διαταγὰς σας;

— Εὐθύς ἀμέσως ἢ, κάλλιον, αὐριον, τὴν αὐτὴν ὥραν. Θὰ ἔχουν ἔως τότε συγκεντρωθῆ ἔγγραφα· θὰ σᾶς εἶπω ποῖα ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐπείγοντα, τὰ ὅποια θὰ ἐπιστρέψετε τὴν ἐπομένην τὴν πρωτὴ. Σύμφωνοι;

— Μάλιστα, κύριε. Ἐχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτε ἄλλο;

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδέν.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, λοιπόν, νὰ σᾶς ἀφήσω.

— Χαίρετε καὶ ἐς αὐριον.

— Χαίρετε.

Ἡ κόρη ἀφῆκε τὸ δικηγορικὸν γράφημα μὲ ἀνακούφισιν, μὲ χαρὰν.

Μὲ χαρὰν;

Μάλιστα. Ἡ κόρη ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐδοκίμασε τὰς θωπείας τῆς τύχης, ἡ ὁποία ἠδύνατο μέχρι σήμερον ν’ ἀπολαύῃ τῶν ἀγαθῶν τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς ἀνάσεως, ἠγυθάνετο χαρὰν, διότι ἐξησφάλιζε τὸν ἄρτον τῆς μὲ χιλίους κόπους, μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ὕγιας τῆς.

Καὶ μ’ ὅλα ταῦτα. Πολλὰκις τὸ κεν δὲν εἶναι τόσον γλυκὺ, ὅσον ἀπλοῦν κομμάτι ψωμοῦ μαύρου, ἀρκεῖ τὸ δεύτερον νὰ εἶναι ζυμωμένον μὲ τὸν ἰθρῶτα τῆς ἐντίμου ἐργασίας. Καὶ τὸ ψωμί ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τῆς ὑπεσχέθησαν ἑώρα εἰς τὴν Δώραν, ἦτο ἀπὸ γλυκὸ ψωμί τῆς τιμίας ἐργασίας, ἀπὸ

τὸ ψωμί, ποῦ χαρίζεαι ὁ κόπος μαζί μὲ τὴν ψυχικὴν γαλήνην.

Ἡ Δώρα, μετ’ αὐτὸ, ἐφρόντισε περὶ κατοικίας. Δὲν ἠδύνατο νὰ μένη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ἐπεχείρησε, λοιπόν, νὰ εὗρῃ ἐν δωματίον. Θὰ ἀπέφραγεν, ἐννοεῖται, μὲ κάθε τρόπον τὰς συνοικίας, εἰς τὰς ὁποίας, ὁπωσδήποτε, ἦτο γνωστὴ.

Ἐσκέφθη εὐθύς ἀμέσως, εἶναι ἀληθῆς, τὴν Ἰωάνναν, τὴν καλὴν ἐκείνην κυρίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ σπίτι ἔμενε προσηύ μεταβῆ εἰς Προίμητον. Ἐναθυμήθη, ὅτι ἡ πτωχὴ ἐκείνη γυναῖκα ἦτο εἰς θέσιν καλλίτερον παντὸς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ καὶ νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἀθεώρησα φρόνιμον νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ σπίτι τῆς. Ὀπωσδήποτε ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην ἡ Δώρα Δρόσου. Δι’ αὐτὸ προετίμησαν ἄλλην συνοικίαν τῆς πρωτεύουσας. Ἐκεῖ κατέεισε εἰς μίαν πάροδον τοῦ Ἀἰναλῆ-τσεσμέ, εὗρεν ἕνα σπίτι, ἰδιοκτησίαν γηραιῶ ζευγος, οἱ ὅποιοι κατῴκουν ἐκεῖ μὲ τὸ ἱγγονάκι των. Εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο ἐνεφύλασεν ἐν δωματίον. Εἰς αὐτὸ θὰ μετέφερε καὶ τὰ δύο σεντούκια τῆς, τὰ ὅποια εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἰωάννας.

Μετὰ τὴν πρώτην ἐγκατάστασίν τῆς, ἤραχισαν εὐθύς τὴν ἐργασίαν τῆς· διητυθέτησεν ἐν γραφείον, ἐστραμμένον πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου, ἀπεθεώρησε τὰ συρτάρια τοῦ τραπέζιου, ἀν κλείουν καλὰ, διὰ νὰ ἐναποθέτῃ ἐκεῖ τὰ δικήγραφα, καὶ ἐτέθη εὐθύς εἰς τὸ ἔργον.

Τὰ πρῶτα ἀντίγραφα εὐχερέστησαν πέρα πολὺ τὸν δικηγόρον Θέμην· διεκρίνοντο διὰ τὸν ἐπιμαλῆ γραφικὸν χαρακτήρα των, διὰ τὴν καθαριότητά των καὶ διὰ τὴν τάξιν των· ἡ γυναικεία ψυχὴ ξεύρει καὶ εἰς τὰ πλεόν ἐπισυνώδη πράγματα νὰ δῖται τὴν καλαισθητικὴν σφραγίδα τῆς, ἡ δὲ Δώρα, ἡ ὁποία ὑπερ πολλὰς εἶχε ψυχὴν λεπτὴν, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑστερήσῃ.

(ἀκολουθεῖ)

ΖΗΤΕΙ θέσιν ὡς διευθύντρια παραθεναγωγείου, εἴτε παραδόσεις, δεσποινὶς πεπειραμένη, ἔχουσα ἀρίστως συστάσεις εὐδοκίμου διευθύνσεως.

12

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΜΑΙΡΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΖΟΗΣ

(συνέχεια από σελ. 502)

Ὅταν οἱ ταξιδιωτὰί μας κατήλθον εἰς Κλέβελανδ, διανύσαντες οὕτως ἑκατὸν πενήκοντα λέυγας, ἡ δ. Λόουελ, μίαν φορὰν ἀκόμη, παρεκάλεσε τὸν πατέρα τῆς νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου. Ἐκείνος οὕτε κἂν ἀπήντησε καὶ ὁ Ἐρρίκος δὲν ἐτόλμησε νὰ λάβῃ τὸ μέρος τῆς Μαίρης. Μόλις ἀπεβιβάσθη ὁ τραπεζίτης ἔσπευσε νὰ εὗρῃ μίαν βάρκαν καὶ ἀφῆκε τὴν κόρην του εἰς τὸν σταθμὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἐρρίκου.

Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς οἱ δύο νέοι εἶχον ἀφεθῆ νὰ παρασυρθῶσιν εἰς μίαν ἀμοιβαίαν συμπάθειαν πολὺ ζωντανήν, ἀλλὰ καὶ ἀκαθόριστον. Ὁ Μονταρὲ ἠσθάνετο κἂτι νὰ τὸν ἔλκῃ πρὸς τὴν κόρην· ἐξ ἄλλου, ἡ Μαίρη, κατοχομένη ἀπὸ τὸ αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἀσυναίσθητος κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς, ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐκδηλωθῆ.

Ἀλλὰ ποῦ; ἀλλὰ πῶς;

Ὁ σταθμὸς ἦτο πλήρης, οὕτε ἕνα κἂθισμα εὐρίσκατο μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον, διὰ νὰ καθήσουν καὶ ὀμιλήσουν. Καὶ οἱ δύο ἐζήτησαν, χωρὶς νὰ τὸ λέγουν, ἐν ἄσυλον καὶ, ἐπειδὴ δὲν τὸ εὗρισκον, ἤραχισαν νὰ βαδίζον ἐπὶ τῆς γραμμῆς· ἡ Μαίρη ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ Ἐρρίκου.

— Δὲν ἤξιζε διόλου τὸν κόπον νὰ ταξιδεύσῃ κανεὶς καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μείνῃ ἔως ἐδῶ. Περίεργον! πρώτην φορὰν ὁ πατέρας μοῦ ἠρνήθη ἐπιθυμίαν μου. Δὲν καταλαμβάνω διόλου τὴν στάσιν του. Σεῖς, τούλάχιστον, εἰμπορεῖτε νὰ μὲ διαφωτίσετε;

— Ὄστε, λοιπόν, ἔχετε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ μ’ ἀφήσετε τόσον γρήγορα; ἀπήντησαν ὁ Μονταρὲ, σφίγγων πρὸς τὸ στήθος του τὸν βραχιόνα τῆς νεάνιδος.

— Καὶ οσεῖς, εἶπεν ἡ κόρη, εὐρίσκατε, ὅτι τὸ

ὑπόλοιπον τοῦ ταξιδίου σας θὰ σᾶς εἶναι ὅσον καὶ τὸ πρὶν εὐχάριστον;

— Ὄχι, ἀσφαλῶς· ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

— Ἄ! εἶναι πολὺ ἀπλοῦν· μέινετε ἐδῶ.

— Διατί νὰ αὐξάνω τὰς θλίψεις μου, σκεπτόμενος τὸ ἀδύνατον;

— Ἐχετε δίκαιον, παρετήρησε μὲ εἰρωνεῖαν ἡ Μαίρη· ἐλησμόνησα τὰς ὑποθέσεις σας, τὰς πέτρας σας, τὸν θεῖόν σας! Θεέ μου! πόσον αὐτὰ εἶναι ὀχληρά!

— Ἡ ζῶη εἶναι ὀχληρά, ἀγαπητὴ δεσποινίς· μᾶς ἐξαναγκάζει νὰ κἀμνωμεν πάντοτε τὸ ἐναντίον πρὸς τὴν εὐτυχίαν μας.

— Ὄστε εὐτυχία σας θὰ ἦτο νὰ ζῆτε πλησίον μου;

— Καὶ ἀμφιβάλλετε;

Ἐμίλησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου δέκα λεπτά, χωρὶς νὰ ξεύρουν τί λέγουν καὶ χωρὶς νὰ φροντίζον διόλου δι’ αὐτὸ. Καὶ οἱ δύο ἦσαν εἰλικρινεῖς καὶ ὡσεὶ μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν λεπτῶν, τὰ ὅποια τοῖς εἶχον προκαταβολικῶς μετρηθῆ.

Ἐξαφνα ὁ Ἐρρίκος ἠσθάνθη νὰ κερῆ τὸν δάκτυλόν του ἐν δακτυλίδι, τὸ ὁποῖον ἡ Μαίρη τοῦ προσέφερε. Δὲν ἔλαβε δὲ τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκεφθῆ, ποῖα σειρά σκέψεων ἔφερε τὴν Μαίρην εἰς τοιοῦτο δῖάβημα.

— Εἶναι δακτυλίδι τῆς μητέρας μου, εἶπεν ἡ Μαίρη· μὴ μὲ κακίσετε, διότι τὸ ἐμπιστεύομαι εἰς σᾶς.

Ὁ νέος ἠσπάσθη μὲ ζωηρότητα τὸ δακτυλίδι ἐν τῷ μεταξύ ἐκείνη τοῦ ἐπιθόρυσεν:

— Ἰδοῦ, Ἐρρίκε, εἰσθε ἀπὸ σήμερον μνηστὴρ μου. Εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, διότι ἔχω πλέον τὸν λόγον σας.

Ἐκεῖνος, μεθυσμένος ἀπὸ χαρὰν, ἐπανελάμβανεν:

— Ὄστε, λοιπόν, μ’ ἀγαπᾶτε πολὺ, μ’ ἀγαπᾶτε πολὺ;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μονταρὲ ἐλησμόνησε ποῦ εὐρίσκατο· δὲν ἔλαβεν ὑπ’ ὄψιν τὰ βλέμματα τῶν ἀργοσχόλων, οἱ ὅποιοι τοὺς παρεκλούθηον. Ἐσπευσε πρὸς αὐτὸν τὴν Μαίρην, τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως, τὴν ἔφεραν ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ τὰ χεῖλη του, φλογισμένα, ἐτέθησαν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς κόρης. Καὶ ὁ ἐναγκαλισμὸς των θὰ κατεπίετο, ἀν δὲν τοὺς διέκοπεν εἰς βαρῆς βρυ-

χηθμὸς ἀτμομηχανῆς, ἡ ὁποία διήραχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἠναγκάσθησαν νὰ παραμερίσουν βισσιτικά καὶ ἡ ἀτμομηχανὴ ἐπέρασε, χωρὶς νὰ τῷς θίξῃ.

Ἐπέστρεψαν εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπου ὁ Λόουελ πρὸ στιγμῆς εἶχεν ἐπανέλθει, ἀγοράσας εἰσιτήρια διὰ τὸ ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον θὰ ἐφευγεν ἐντὸς δύο ὡρῶν. Διέταξε νὰ μεταφέρουν τὰς ἀποσκευὰς του· ἔπειτα, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Μαίρην,

— Σεύρετε, ποῦ μένει ἡ κυρία Πάλμερ; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, πατέρα· ἀλλὰ οσεῖς μὴ ἐνοχλήσῃς μ’ ἐμέ. Ἐγὼ θὰ σᾶς συνοδεύσω πρῶτον μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου.

— Μὴ λαμβάνεις τὸν κόπον, ἀπήντησεν ὁ τραπεζίτης, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο, οὐχὶ χωρὶς λόγον, μὴ ἡ κόρη του ἐπιμείνῃ νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸ ἀτμόπλοιο, ἀφοῦ ἀπαξ θέσει τὸν πόδα ἐκεῖ.

Δι’ αὐτὸ ἐπανελάθει:

— Ἐγὼ θὰ σὲ ὑπάγω ἔως εἰς τὴν κυρίαν Πάλμερ.

Ἡ Μαίρη ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μνηστὴρῶ τῆς, ἔσφιξε ναυρωδῶς τὴν ἰδικὴν του, ἀλλ’ ἀπέστρεψεν ἀμέσως τὸ πρόσωπόν τῆς, διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά τῆς.

Ὁ Ἐρρίκος τὴν παρεκλούθησε διὰ τοῦ βλέμματος μέχρι τῆς καμπῆς τοῦ δρόμου, ὅποτε ἡ κόρη ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῶν βλεμμάτων του.

— Θὰ τὴν ἐπανίδω, ἀρά γε; εἶπε καθ’ ἑαυτὸν καὶ κατέπεσεν ἐξηντημένος ἐπὶ ἐὶς καθίσματος.

(ἀκολουθεῖ)

Διὰ Παθολογικὰ καὶ Παιδιατρικὰ νοσήματα
δ' ἰατρὸς τοῦ Νοσοκομείου Ἱερσμία
καὶ τοῦ Ἀσύλου τῶν Μητέρων
Γ. ΜΟΣΧΟΣ
δέχεται ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, Ταυλάμπαση, Κερα-
στεδῆ, 27, καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τὰς 2-4 μ. μ.
Τοὺς ἀσθενεῖς δωρεάν, ἐν τῷ Νοσοκομείῳ, Τρίτην
καὶ Πέμπτην 9-10 π. μ.

ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΤΩΝΤΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ κατομυριούχου Φινέα Βάρναμ.

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 503 καὶ τέλος)

Θ'. — Ἀπόφυγε τὴν ἀσωτίαν καὶ ζῆσε πάντες ἐντὸς τῶν εἰσοδημάτων σου, ἂν δύνασαι νὰ ἀμνηστούνη τούτο ἀνευ ἀπολύτου πείνης.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη μάντεως, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ, οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι δαπανῶσι πλείονα τῶν εἰσοδημάτων τῶν, χωρὶς νὰ συλλογίζονται ἐναντιώματα τίνα εἰς τὸν βίον τῶν, οἱ, λέγω, οἱ τοιοῦτοι οὐδέποτε θὰ ἀποκτήσωσι χρηματικὴν ἀνεξαρτησίαν. Σύντομος ἐκθεσις τῆς ἰδιότητος μου ἰσχυρίας, ὡς χρησιμεύσῃ, διὰ νὰ διαφωτίσῃ τὸ μέρος οὗτο τοῦ θεματός μου. Διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς μου ἐρριφθὴν εἰς τὸν κόσμον εἰς ἡλικίαν 16 ἔτην, μὴ ἔχων πρὸς ὑποστήριξιν, εἰμὴ μόνον τὰ εἰσοδήματά μου. Οὐδέποτε εὗρον δυσκολίαν, διὰ νὰ ἀποκτήσω χρήματα, ἀλλὰ, διὰ νὰ οἰκονομῶ, μοὶ ἐχρειαζέτο σκευὴς 15 ἐτῶν. Ὅταν τὰ λαχθεῖα ἦσαν νομίσμα εἰς τὴν πατρίδα μου Καναδικήν, ἐξαιτήθη εἰς τὴν πόλιν τῶν λαχθεοφόρων καὶ τὰ κέρδη μου ἦσαν ἄφθογα· ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον ἐσκέπτην, διὰ νὰ δομηθῶσι νὰ κάμω χρήματα. Οὐδέποτε ἤδυνήθη νὰ διαθέτῃ εὐκόλως τὰ κέρδη μου, ἂν καὶ ἦσαν μεγάλα. Πεντηκοντούτης ἡγόρασα τὸ ἐν Νεγ Ὑόρκη μουσεῖον ἀνευ εὐδαιμόνων ἀλλοτριῶν, οἱ δὲν ἤμην ἀξίως ἐνδὸς τοιοῦτου εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπεθαρρύνθη. Πάντοτε ἠσθανόμην, ὅτι ἠδυνάμην νὰ κάμω χρήματα ὡς ἄλλοι, ἂν τὸ ἐβανα εἰς τὸν νοῦν μου. Ἐνθυμούμαι, ὅτι εἰχον ἀπαντήσει τότε καθ' ὁδὸν φίλον μου, ὅστις μοὶ εἶχεν ἀναγγεῖλαι, ὅτι ἐπωλεῖτο τὸ μουσεῖον.

— Καλά, εἶπον ἐγὼ, πηγαίνω τώρα νὰ τὸ ἀγοράσω.

— Νὰ τὸ ἀγοράσῃς! εἶπεν ἄκλειος, διότι ἐγγόριζεν, ὅτι δὲν εἶχον χρήματα. Μὰ τι ἐνεγείξῃς τὰ τὸ ἀγοράσῃς; καὶ μὲ τί λέγεις νὰ τὸ ἀγοράσῃς;

— Ἀναίθρεια! ἀπήντησα· μὲ ἀργυρὸν καὶ χρυσόν, ἀπὸ τὰ ὅποια δὲν ἔχω!

Οὕτως εἶχε τὸ πρῶτον. Ἐκαστος μὲ ἐγγόριζεν ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶχον σχέσεις μὲ τὰ θεάτρα καὶ τὰς διασκεδάσεις. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ μουσείου κ. Ὀλμσταδ, ἀνθρώπος εὐγενούς καρδίας, μὲ τὸν ὅποιον συχνὰ συνητώμην, συμβουλευθεὶς τὰς συστάσεις μου, αἱ ὅποια συνετελούν, διὰ νὰ τὸν πείσωσι νὰ δεχθῇ τὰς προτάσεις μου, νὰ δώσῃ δηλαδὴ ἀγγύησιν δι' ἐμὲ πρὸς ἀγορὰν τῆς συλλογῆς τοῦ μουσείου, συνεφωνήσα συνάκτην εἰσιτηρίων εἰς τὴν θύραν, πιστότων μὲ διὰ τὰ λαμβανόμενα χρήματα, ἀφοῦ ἐπλήρωσεν τὰ ἐξοδα καὶ δέκα λίρας κατὰ μῆνα, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν οἰκογενεῖάν μου, συγκαταμένην ἀπὸ τὴν συζυγὸν μου καὶ δύο τέκνα. Τοιαύτη ἦτο ἡ πρότασις μου, διότι ἀπεφάσισα νὰ ζῆσω οὕτως, ὥστε μὲ 120 λίρας τὸ ἔτος νὰ ἐξοικονομῶ τὰ ἐξοδα τῆς οἰκογενείας μου. Ἡ σύζυγός μου, ἥτις ἦτο πραγματικὴ θησαυρὸς, εὐχαρίστως συγκατατέθη, ἀκράδασα μάλιστα τὴν προθέσιν τῆς νὰ ἀπομοψῇ τὰ ἐξοδα μέχρις 80 λιρῶν κατ' ἔτος, ἂν γίνῃ ἀνάγκη. Μίαν ἡμέραν, ἔξ μῆνας ἀφοῦ ἡγόρασα τὸ μουσεῖον, ὁ φίλος μου Ὀλμσταδ ἔστρεψε νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ γραφεῖόν μου κατὰ τὴν 12 ὥραν, ὅτε ἤμην μόνος καὶ ἐρωγὸν τὸ γεῦμά μου, τὸ ὅποιον συνέκετο ἀπὸ ὀλίγας σάλτσας βοείου κρέατος καὶ ἓκ τεμαχίου ἄρτου, τὰ ὅποια εἶχον φέρει τὴν πρῶτην ἀπὸ τὸ σπιτι μου.

— Ἔτσι τρώγεις τὸ γεῦμά σου; μὲ ἠρώτησε.

— Δὲν ἔφαγα ἀκόμη ζεστὸν γεῦμα, ἀφ' ὅτου ἡγόρασα τὸ μουσεῖον, ἀπεκρίθη ἐγὼ, καὶ ἐννοῶ νὰ ἐξακολουθήσω οὕτως, ἕως ὅτου ἀποπληρώσω τὸ χρέος μου.

— Εἶσαι ἀγρηστής καὶ θὰ δυνήθῃς νὰ τὸ ἀποπληρώσῃς πρὶν περάσῃ τὸ ἔτος, ἀπεκρίθη, κτυπῶν με φιλικῶς ἐπὶ τῶν ὤμων.

Εἶχε δίκαιον, διότι, εἰς ὀλιγώτερον ἀπὸ ἓν ἔτος, ἤμην κάτοχος τοῦ μουσείου. Ἄν ἤμην ὀλιγώτερον οἰκονόμος καὶ ἂν εἶχον χαλαρωτέραν ἀποφασίν, βῆμα δὲν θὰ ἔκαμνα μὲ τὸ εἰσοδήματά μου. Θὰ ἔχανα πολὺν καιρὸν, πηγαίνων καθ' ἡμέραν εἰς τὸ σπιτι μου διὰ τὸ γεῦμα καὶ ἡ παρουσίᾳ μου κατὰστασις θὰ ἦτο διάφορος ἀφ' ὅ,τι εἶναι τώρα.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες, συνηθισμένοι νὰ εὐχαριστῶσιν πᾶσαν φαντασιοπληξίαν καὶ πᾶσαν ἰδιοτρο-

πίαν, θὰ εὗρον ἀλλήρον κατὰ πρῶτον νὰ περιπόρῃσι τὰς διαφόρους περιττὰς δαπάνας καὶ ἐξοδα, καὶ θὰ αἰσθάνωνται μεγάλην ἀεταπάρνησιν, ζῶντες εἰς μικρότερον σπιτι ἑαίνοι, εἰς τὸ ὅποιον συνήθισαν, μὲ ὀλιγοδάπανον ἐπιπλοσίαν, μὲ ὀλιγώτερας συναναστράφας, μὲ ὀλιγώτερον κολυτελῆ φορέματα, μὲ ὀλιγώτερα θεάματα, ἐκδομάς, κάπνισμα, ποτὰ κλπ. Ἀλλὰ, μὲθ' ὅλα ταῦτα, εἰν δομηθῶσιν νὰ συλλέξωσιν, ἀφοῦ πληρώσωσιν ὅλα τὰ ἐξοδα, θὰ ἐκπλαγῶσι μὲ τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ προσθέτωσι τακτικῶς εἰς τὸν μικρὸν σωρὸν καὶ ἄλλα περισσεύματα, προκύπτοντα ἐκ τῶν οἰκονομικῶν ἐξέων. Ἡ παλαιὰ ἔνδυμασίᾳ καὶ ὁ παλαιὸς πῖλος καὶ τὸ φόρεμα θέλουσιν ἀρκέσει καὶ διὰ μίαν ἀκόμη ἐποχὴν τοῦ ἔτους. Τὸ δροσερὸν νερὸ θὰ εἶναι γλυκύτερον ἀπὸ τὸ κρασάκι. ὁ ζῶπρος περὶ περιπατος θὰ μᾶς φανῇ μᾶλλον ἰερπνός, παρὰ ὁ δὲ ἀμαξίς. Μία οἰκογενειακὴ συνουμία, μὴ ἐσπερινῆ ἀναγκασίς ἐντὸς τῆς οἰκογενείας καὶ ἄλλαι ἀπλήρως καὶ ἀνεξόδοι φύσεις, διασκεδάσεις δὲν θὰ εἶναι πλέον εὐχαριστοὶ, συνοδευόμεναι ἀπὸ δέκα ἢ ἑκατὸν λίρας δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ γεύωνται τῆς ἡδονῆς τῆς φειδοῦς καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως;

Χιλιάδες ἀνθρώπων διατηροῦνται πτωχοὶ καὶ δεκαπλάσιοι εὐγενῶν πτωχοὶ, διότι κατέστρωσαν τὸ σχέδιον τῆς ζωῆς τῶν ἐπὶ πολὺ δαπανηρῶν ἰδαφύων. Μερικαὶ οἰκογενεαὶ ἐξοδεύουσι 1000 λίρας κατ' ἔτος καὶ ἄλλαι πλείονα, καὶ δὲν γνωρίζουσι, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ζῆσωσι μὲ ὀλιγώτερα.

Ἡ εὐπορία εἶναι περισσοτέρων αὐστηρὰ δομημασίᾳ, παρὰ αἱ ἐνάτηται περιστάσεις, πρὸ πάντων, ὅταν ἐπέρχεται αἰφιδίως· εὐκόλοα ἐρχεται, εὐκόλοα φεύγει, λέγει μία παροιμία. Ἡ ἀλαζονεία, ὅταν λαβῇ πλήρη ἐξουσίαν, εἶναι ὁ ἀπομνηστος καρκίνος, ὅστις κατατρώγει τὰ μᾶλλον προσδοκώμενα κτήματα, εἴτε μεγάλα, εἴτε μικρά, εἴτε ἑκατοντάδες, εἴτε χιλιάδες εἶναι ταῦτα. Πολλοὶ ἀνθρώποι, ὅμοιοι ὡς ἀρχίσωσι νὰ εὐπορῶσιν, ἀμέσως ἐξοδεύουσι διὰ πολυτελείας, ἕως ὅτου εἰς ὀλιγον χρόνον τὰ ἐξοδα καταβροχθίζουσι τὰ εἰσοδα, καὶ καταστρέφονται μὲ τὴν γελοίαν προσπάθειαν νὰ κάμωσιν παιδαίξιν καὶ νὰ προξενήσωσιν αἰσθησίν.

Ἐγγώρισα κύριον εὐκαταστατον, ὅστις εἶλεγεν, ὅτι, ὅταν ἤρχισεν νὰ εὐπορῇ, ἡ σύζυγός του ἠρέλησε νὰ ἔχῃ νέον καὶ κομψὸν σοφᾶ.

— Ὁ σοφᾶς οὗτος, προσέθηκα, μοὶ στοιχίζει τρεῖς χιλιάδας λίρας! Το αἰνίγμα τούτο λύεται ὡς ἐξῆς: Ὅταν ὁ σοφᾶς ἀφύσασεν εἰς τὸ σπιτι, εὐρέθη ἀναγκαῖον ν' ἀποκτήσωμεν καὶ σκαμνία διὰ νὰ τερνιάζωμεν, καὶ τάπητας καὶ τραπέζια ν' ἀναποκρινώμεθα μὲ αὐτά, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως ὅτου ἀνεναίκαμεν ὅλην τὴν οἰκοσκευὴν, εἰφ, ἐπὶ τέλους, ἀνέσχεθη, ὅτι τὸ σπιτι μας ἦτο πολὺ μικρὸν καὶ παλαιόν, ἐπομένως ἀπατάλληλον διὰ τὰ νέα ἐπιπλα. Καὶ τότε ἐκτιοθῆ ἓνα νέον, διὰ νὰ εἶναι κατὰλληλον μὲ τὸν σοφᾶ καὶ τὰ λοιπά. Οὕτω πως ἐφθάσαμεν εἰς τὰς τρεῖς χιλιάδας λίρας δι' ἓνα σοφᾶ!

Γ'. — Μὴ ἐξαρτᾶσαι ἀπὸ ἄλλους.

Ἡ ἐπιτυχία σου πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἰδίας σου ἀτομικὰς προσπάθειας. Μὴ ἐμπιστεύουσαι εἰς τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μάθε, ὅτι πᾶς ἀνθρώπος πρέπει νὰ εἶναι δημιουργὸς τῆς ἰδίας του τύχης ἢ θύλατος.

Ἡ κατὰ γράμμα ἐπέλευσις τῶν ἀνωτέρων κανόνων, ἀφεσπύτως θὰ καταστήσῃ εὐκολωτέραν τὴν πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων ὁδόν.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ Ὁλα

Ἡ δ. Εὐφροσύνη Οὐγουρλόγλου, εἰς δεύτερον κατάλογον, ἐνέγραψε: τὴν δ. Βασιλικὴν Φατιάδου (ἐν Πρώτῃ).

Ἡ δ. Ἀναστασία Σισκίδου, εἰς δεύτερον κατάλογον:

τὸν κ. Κωνσταντίνον Βαλαβάνην (ἐν Ταταούλοις).

Ὁ κ. Κλεόβουλος Α. Σύλβιστρος, εἰς δεύτερον κατάλογον:

τὸν κ. Ἀλέξανδρον Χατζηραποστόλου (ἐν Καδήκισι).

ΠΡΑΘΟΥΝΤΑΙ παρ' ἡμῖν τὰ ἐλάχιστα ἀναπομειναντα ἀντικτυπα τῶν Ἀναλέκτων τοῦ κ. Γ. Ἀποστολίδου, δικηγόρου, ἀντι 20 γρ. τὸ ἀντίτυπον. Πνεῦμα, χιούμορ καὶ χάρις διακρίνουσι τὰ ἔργα τοῦ κ. Ἀποστολίδου, τῶν ὁποίων δείγματα ἔχουν ἀπολαύσει οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ὁλα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀφιξίς. — Τὴν Τρίτην ἐπαπέλαμψεν ἐκ Δελφίωνων, ἰδιαιτέρως αὐτοῦ πατρίδος, ἡ Α. Παν. ὁ μητροπολίτης Σελευκείας κ. Γερμανός, διευθυντῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, δὲ καὶ μετὰ χαρᾶς ἐπαγεῖδον οἱ φίλοι.

Γάμοι. — Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εὐσώγων ἐτελέσθησαν ἐν Ταταούλοις εἰ γάμοι τοῦ ἐν τῷ ἐμπορικῷ κόσμῳ τοῦ Πέραν γνωστοῦ κ. Ἀθαν. Ἀδαμαντίδου μετὰ τῆς καλλίστης δ. Εὐγενίης Κωνσταντινίδου. Οἱ προσελθόντες πελλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι ἠεχθήσαν εἰς τοὺς νεοτέμφοις γλυκειῖαν καὶ πανευτυχῆ τὴν ζωὴν τῶν.

Θρησκευτικαὶ πανηγύρεις. — Τῇ αὐριον Κυριακῇ πανηγυρίζει ἡ ἐν Ἀντιοχίᾳ μονὴ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πανηγυρικῆ τελεσθήσεται λειτουργία, προεξάρχωντος τοῦ πανιερωτάτου ἀγίου Σελευκείας κ. Γερμανοῦ, ὅστις καὶ ποιήσεται δέησιν ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης. Ὁ μαγικὸς τόπος τῆς μονῆς, καθὼς καὶ ἡ ἱεροτελεστία, θὰ προσελκύσωσι, δὲν ἀμφιβάλλομεν, πάντας τοὺς εὐσεβόφρονας Χριστιανοὺς.

— Ἐπὶ τῇ αὐριον ἀγομῆνῃ εορτῇ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, πανηγυρίζουσης τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Σχολῆς τῆς Μεταμορφώσεως (τοῦ πατρὸς Πρακοπίου), ψαλλήσεται, τὴν μὲν εὐσέβαν τῆς σήμερον, μέγας ἐσπερινός, αὐριον δὲ τελεσθήσεται πανηγυρικὴ λειτουργία. Καλοῦνται ὅλοι οἱ φιλέορτοι, ὡς παραστέθει κατὰ τὰς δύο ταύτας ἱεροτελεστίας ἐν τῷ ναδίῳ, τὸ ὅποιον περιβάλλει γραφικὴ καὶ ἐκπαγλὸς τοποθεσία.

Ἀσὺλον τῶν ἀστέγων Γαλατᾶ. — Τὴν Κυριακὴν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἐξομῆτου ὁράσεως τοῦ Ἀσύλου τῶν ἀγκαταλελειμμένων παιδῶν, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία μετὰ δεξολογίας ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ Γαλατᾶ, προεξάρχωντος τοῦ ἀγίου Βιζύης κ. Ἀνθίμου, ὅστις καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον. Τὴν Α. Θ. Παναγιότητι ἀνεπροσώπευσεν ὁ Μ. Ἐκκλησιαρχὴς, παροῦσαν δὲ πολλὰ ἐπίσκοπα μέλη τῆς ἡμετέρας κοινωσίας. Μετὰ τὴν δεξολογίαν, ἐπηκολουθήσεν ὑποδοχὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀρρεναγωγείου Γαλατᾶ, καθ' ἣν ὁ προεξάρχων μητροπολίτης ἐξεφώνησεν τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, ἐξάρας τὸ φιλανθρωπὸν ἔργον τοῦ σωματείου τούτου, καὶ συστήσας τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ βοήθειαν· μεθ' ὅ ὁ κ. Νικολαΐδης, δικηγόρος, γραμματεὺς τοῦ σωματείου, ἀνέγνωσεν ἐκθεσίν τῶν πεπραγμένων, εἰπειτα δὲ τὰ ὄρφανὰ ἀπήγγειλαν συγκινητικώτατα ποιήματα. Τὴν τελετὴν ἐπιηκολούθησεν γεῦμα τῶν ὄρφανῶν πλούσιον, προστεχθέν ὑπὸ ἀναδωρητῶν, διενεμήθησαν δὲ εἰς ταῦτα καὶ ἀφ' ὀλωρικᾶ, προσφορά τῆς κ. Ἐθνοπούλου. Ἀθύνομεν τὰ συγχαρητήρια καὶ πρὸς τὰς φιλανθρωπὸν κυρίας τοῦ σωματείου τούτου διὰ τὸ ἔργον τῶν.

Συσσίτιον Γαλατᾶ. — Ἀνώνημος διὰ τοῦ Βιζύης προσέφερε γρ. 200.

Συσσίτιον Βλαγκας. — Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ συσσιτίου θεράμς καὶ ἀγκαρδίως ἐκφράζει εὐχαριστίας εἰς τοὺς κυρίους Πρόδρ. Σαρόγλου καὶ Ἰωάν. Οὐγουρλόγλου, προσενηγόντας διὰ τοῦ ῥεκτου προδισταμένου κ. Ἰωάννου γρ. 500. Ἐπίσης καὶ εἰς τοὺς κυρίους, τοὺς προσενηγόντας διὰ τοῦ δραστηρίου κ. Πρόδρ. Κεδικογλου: Νικ. Α. Χαλκιάσην γρ. 200, Μ. Κούρτογλου 200 καὶ Ν. Καρανάσην 100.

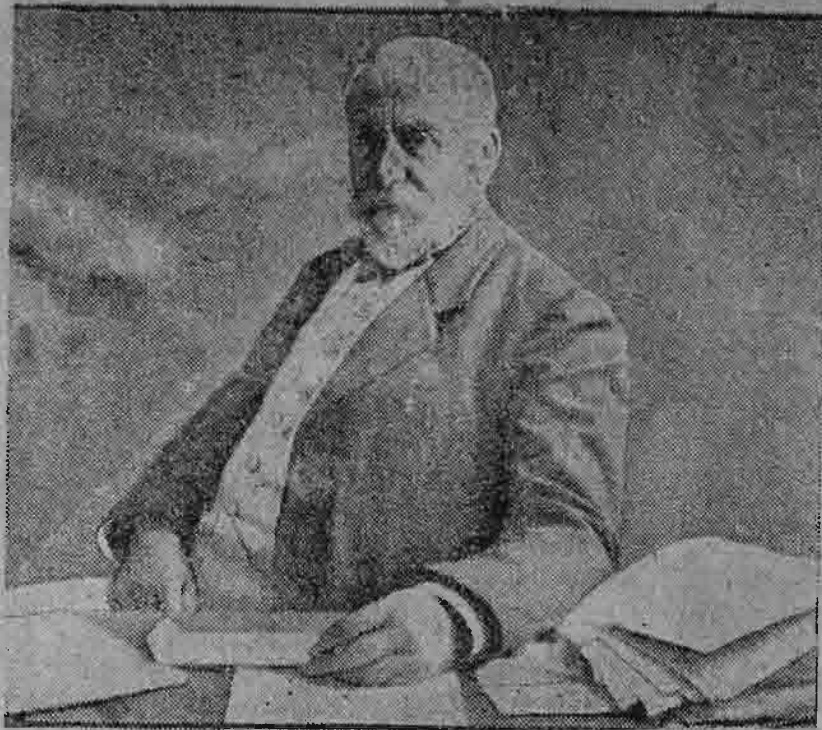
Ἐκδόσεις. — Ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ σπιτι τοῦ τυφλοῦ» ἤρχισεν ἡ ἐκδοσις εἰς φυλλάδια πρωτοτύπου κοινωτικῶν μυθιστορημάτων, γραφέντων ὑπὸ τοῦ νεαροῦ λογίου κ. Πέτρου Κροβαλίτη. Σελίδες ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου τῆς πολυθρόνου πόλεως μας, μὲ ψυχολογίαν καὶ πολλὴν τέχνην περιγραφόμεναι, θ' ἀποτελέσωσι τὸ ὅλον ἔργον, τὸ ὅποιο ὅλοι οἱ φίλοι τῶν καλῶν βιβλίων πρέπει νὰ τὸ παρακολουθήσωσι.

Γνήσιοι οἶνοι καὶ οἶνονυματώδη ποτὰ, πρὸ ελευσεως Γανοφόρων, εἰς τιμας συγκαταβατικὰ εὐρίσκονται εἰς τὰς φημισμένας ἀποθήκας

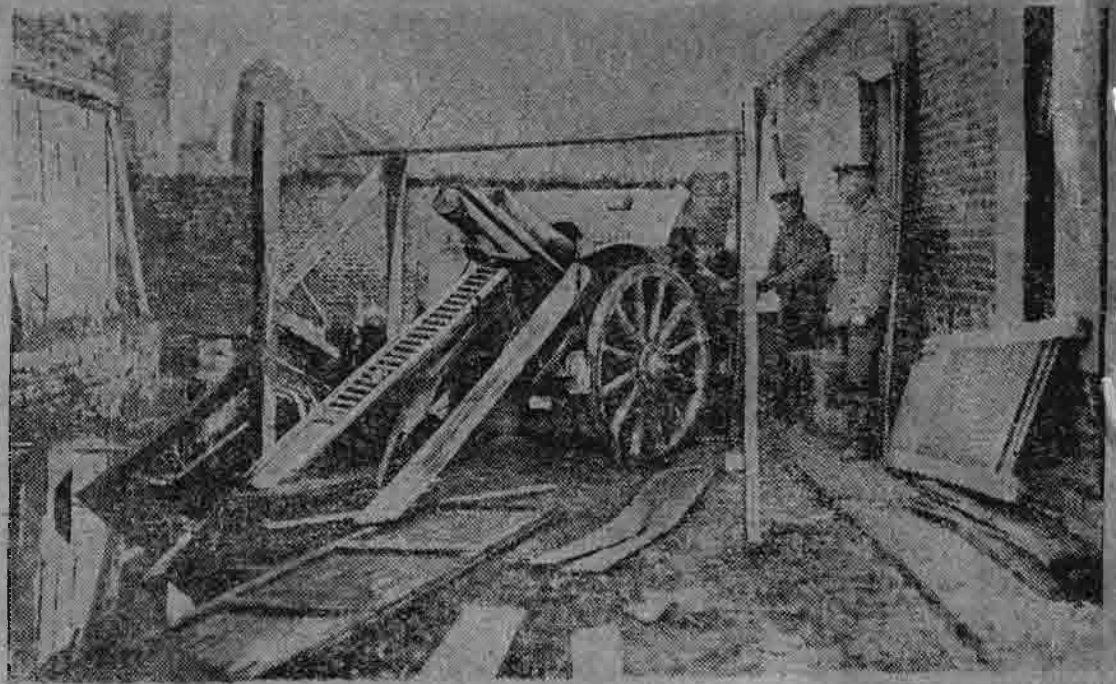
ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΔΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμυνησίῳ, 102.

Ὅμοιος θέλει τὴν ἑστίαν του, δὲ τὰ προτιμήσῃ.

Γουσταύος Ador,
σύμβουλος της Έλβετικής Όμοσπονδίας.

Γερμανικόν πυροβόλον έν Γαλλικῶ χωρίῳ,
κρυμμένον ὑπὸ τὰ έρείπια.

ΕΥΘΥΜΑ

Αστρονομία και προαισθησις.

Εξετάζεται φοιτητής της φιλοσοφικής σχολής εις την αστρονομίαν.

— Καί ποτε κατά τους υπολογισμούς σας θά εμφανισθῆ πάλιν ὁ κομήτης εἴτος;

— Μετά ἐξηνταετία εἴτι.

— Καί πῶς συμπεραίνετε τοῦτο;

— Ἐσοί έχω μιὰ προαισθησι, κύριε καθηγητά.

Συγκατάβασις.

Χωρικός βλέπων, δεῖ εἶναι μόνος εἰς σιδηροδρομικὴν ἀμοξάν και δεῖ τα ἄλλα βαγόνια εἶναι κατὰ,

— Νά σοῦ πῶ, λέγει πρὸς τὸν μηχανικόν, δὲν πειραξαι, φεύγω κι' αὐρισ... Για μένα νά κάνατε τόσα ἐξοδα!

— Οἰα.

Μεταξὺ δύο μυώπων.

Ἐγὼ κοιμοῦμαι μετὰ τὰ γυαλιά.

Γιατί;

Διότι, ἂν δὲν τὰ φορῶ, όταν ξευπτήσω, δὲν ὀρθῶ νά καταλάβω, ἂν εἶναι μέρα ἢ νύκτα.

Ἐξοικονόμησις τῶν πραγμάτων.

— Περίεργο πρᾶγμα, βρε ἀδελφέ! γιατί νά μή βάλουν και στὸν ἄλλο πύργο τῆς ἐκκλησίας ἕνα ρολόγι ἀκόμη;

— Καί γιατί τόχα; τί ἀνάγκη ἦταν;

— Νά, όταν τύχη νά εἶναι δύο, ὅπου θέλουν νά ἰδεῦν τὴν ὥρα, νά βλέπῃ ὁ ἕνας στὸ ἕνα και ὁ ἄλλος στὸ ἄλλο.

— Καί δὲν μπορεῖ, βρε κουτέ, νά περιμένῃ ὁ ἕνας ὡς πῶ νά τὴν ἰδῇ ὁ ἄλλος, και εἰπειτα νά τὴν ἰδῇ κι' αὐτός;

Τὰ καλλίτερα κρασιά,
τὰ εὐγευστότερα ρακιά,
ὡς και τὸ περιώνυμον ἡδύποτον:

«Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου»
εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλιτῇ, Θεσσαλονίκη, 86-90. Τηλέφ. 1108.

Συμβουλή.

Αἱ νεάνιδες μεθοῦν μετὰ τὸ φίλημα, οἱ ἄνδρες μετὰ τὸν οἶνον. Τὸ φίλημα κατ' ἀρχάς, ἕνα ποτηράκι πρῶτον, εἰπειτα δεῦτερον, εἰπειτα ἄλλο, κατόπιν ἄλλο, και πάλιν ἄλλο... μέχρις ὅτ' ἄνασταν τὰς αἰσθήσεις και... πίπτομεν. Ὁ θελὼν νὸ μὴ μεθῆ, ἄς μὴν ἔγγιζῃ μετὰ τὰ χαίτη του οἷτε οἶνον, οὔτε... ἄλλα χαίτη.

Χαριτωμένον ἀνδρόγονον ἀλληλεδέετο. Ἐπαμβάς ἰερεὺς, ἵνα θεῶν κέρως εἰς τὴν πάλην, ἀφοῦ ἰθεώρησε τοὺς μαχομένους, ἀνεχώρησε, λέγων:

— Καί οὗς ὁ θεός σπεύσειεν, ἀγθρωπος μὴ χωρίζεται.

Ἐπισημασθέντων τῶν μαθητῶν του:

— Τώρα θά σᾶς περιγράψω τὸν ρινόκερω, παιδιά μου! Προσηλώσατε τοὺς ὀφθαλμούς σας εἰς ἐμέ και προσέξατε, διότι, ἂν δὲν προέξετε τοῦτο, δὲν θά δυηθῆτε ποτὲ νά λαβετε ἰδέαν τῆς μορφῆς τοῦ εἰδαχθοῦς τούτου ζῴου.

— Ἄν βαστάξῃ αὐτός ὁ κείρος, θά χάσωμεν ὅλα μας τὰ ζῶα, ἔλεγε πρὸς τινὰ χωρικόν ἕνας μεγαλοκτηματίας.

— Ὁ θεός νά φυλάξῃ μόνον τὴν ἀφεικιά σας, ἀπήνησεν ὁ χωρικός.

Μεταξὺ φιλοσόφων.

— Ἐγὼ πιστεύω εἰς τὴν μετεμψύχωσιν· ἡ ψυχὴ μου, μετὰ θάνατον, θά ὑπάγῃ ἀναμφιβόλως κατ' εὐθείαν εἰς κᾶποιον σῶμα ζῴου.

Ἐπισημασθέντων τῶν φιλοσόφων κατ' ἴδιαν:

— Ὁ! δι' αὐτὸ δὲν ἔχεις ἀνάγκην ν' ἀποθάνης!...

Νέα ἀφιξεις ψαθίνων πέλων ἀνδρικῶν
τοῦ τελευταίου ουρμού

Εἰς τὰ ΠΙΔΟΠΩΔΕΙΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΟΥΣΟΥ

ἐν Γαλιτῇ, ὁδὸς Παλαιῶν Τελωνείων.

Σπεύσατε νά κάμετε τὴν ἐκλογὴν σας πρὶν ἢ ἐξαντληθῶσι. Τιμαὶ συγκαταβατικά.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ ΕΙΣ ΠΤΟΧΕΥΣΑΝΤΑ ΕΜΠΟΡΩΝ

Ἐνταῦθα κείται ἔμπορος ἀπὸ τὸ Νευροκόπι, διάσημος ἀναδειχθεὶς ἐπάνω εἰς τὰ μέταλλα· ἐντίμως ἑνδεκα φορές ἐτίναξε τὸ τόπι και μίσα εἰς τὰς δώδεκα τίναξε και τὰ σέταλλα!

Γ. Μ. ΒΑΝΝΙΕΡΗΣ

ΕΝ ΣΦΑΛΜΑ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ

Συγχώρησέ με, Πλάστη μου, ἂν τολμήσω μετὰ μιὰ μον παρατήρησι νά Σ' ἰνοχλήσω: γιὰ πῆς μου, Θεέ, στοὺς μήνας τούτους τοὺς ὠραίους τί σοῦ κατέβηκε νά φικιάσῃς τοὺς κορμούς;

Μὲ ἔκαμαν πολλές φορές νά ξευπτήσω, μου πήσαν αἶμα δίχως νά κρονολογήσω, νά συχαθῶ μ' ἐκάνανε τὸν δαυτὸ μου, μετὰ ἔκαμαν νά βλαστημήσω τὸ θεό μου.

Στὸν οὐρανὸ ψηλά, Μεγαλοδύναμέ μου, ἔχεις και Σὺ κορμούς;... ἂ! γιὰ πῆς μου ἂν ἔχῃς, οὐ λυποῦμαι... και τὸ δίχως ἄλλο θά ἐννοιωσῃς τί σφάλμα ἔκαμες μεγάλο.

Μ. Κ.

Σύγχυσις. ΣΤΗΝ ΤΡΕΛΛΗ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑ ΜΟΥ

Ἐσὺν καλός σου γείτονας, σοῦ δίνω συμβουλή: ἡ παραίτησι τῆς τρέλλης σου, ποῦ μετὰ τρελλοῦνται, ἢ τρελλοκομῆσι στή στιγμή κένω τὴν ἀγυαλιά μου και σὲ κλειδῶνω μέσα ἐκεῖ, τρελλὴ γειτόνισσά μου.

Π.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ διδάσκυλος, συνύμα και ἀριστερός ἰεροψάλτης, διὰ πλησιόχωρον κοινότητα. Πληροφωριαι ἐν τῷ βιβλιοπωλεῖῳ Μ. Μαρκοπούλου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΤΗΣ

Εἰδικὸς Παιδίατρος

Καδήκιοι, Μόδα, ὁδὸς Ὀρετᾶ Ἀζεβήζ, 24.

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΣ ἰαποτάτη, μόλις κομίσθησα ἐκ Σουηδίας, πωλεῖται εἰς κυτία τῶν 5 γροσίων ἐν Γαλιτῇ, Καβισοχάφ, ἀριθμ. 77, ἐν Πόλει δὲ παρὰ τῇ Φαρμακοποιεῖῳ Νικολάου Ν. Τακιάδου και Σας, Ἀναστάση γάν, ἀριθμ. 8-9.